

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 47

Negerwapens.

10 cents.
België 25 cent.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

NEGERWAPENS.

EERSTE HOOFDSTUK.

De millioenenbaron.

De Junkers in Duitschland hebben zich vooral gedurende en na den grooten oorlog van 1914—'18 in het buitenland een slechten naam verworven. En niet ten onrechte.

Dit moge blijken uit het feit, dat zij zelfs in eigen land niet zeer gezien zijn.

De Deutsche Junker is op enkele gunstige uitzonderingen na, een man, die zoozeer van eigen gewicht en grootheid overtuigd is, dat hij voor zijn evenmensch eenvoudig onuitstaanbaar is.

Zooals gezegd, zijn er echter ook uitzonderingen. Er zijn baronnen en graven, die door bijzondere geestelijke gaven zich een hooge positie in de maatschappij hebben weten te verwerven, zonder dat zij dit alleen en uitsluitend aan hun naam of hun geld te danken hebben.

Ook zijn er Junkers, die nòch het een, nòch het ander zijn en wier bekendheid alleen berust op de vaak groote rijkdommen aan geld en goederen die zij bezitten.

Het ongelukkige echter is, dat de meeste daarmede toch niet tevreden zijn en zich inbeelden, dat zij over gaven beschikken, die zij inderdaad niet bezitten.

Zoolang zoo iets zich tot onbelangrijke dingen bepaalt, is het gewoonlijk zoo erg niet,

hoewel er voorbeelden in de historie zijn, waaruit blijkt, dat dergelijke ambitieuze, doch absoluut onbekwame Junkers het soms tot minister brachten, zonder daarvoor ook maar de geringste kwaliteiten te bezitten.

Tegenwoordig, nu Duitschland een republiek is, bestaat voor dergelijke dingen veel minder kans dan vroeger, toen aan het hof, meer dan ergens anders ter wereld, coterietjes en hofklieken door schandaaltjes en intrigues menschen tot de hoogste posten wisten te brengen, die zelfs als gewoon ambtenaar of als handelsman gefaald zouden hebben.

Tot deze laatsten behoorde een zekere baron Fallheuer uit Schöneberg bij Berlijn, die onder het laatste keizerrijk veel van zich liet spreken.

Het was nog in de gelukkige dagen van vóór den oorlog, toen de wereld nog niet zoowel op materieel als moreel gebied achteruit gegaan was.

Tegenwoordig leest men in de dagbladen zoo vaak van misdaden van allerlei aard, dat men zich nergens meer over verwondert, maar in die dagen stond de geheele wereld nog op haar kop, (zooals men dat noemt) wanneer zich hier of daar iemand door een buitengewoon schelmstuk had onderscheiden.

In het tijdperk waarin dit verhaal speelt hadden de Duitsche bladen nog al eens melding te maken van bovengenoemden baron Fallheuer, niet zoozeer omdat de man een misdadiger was, maar wegens het feit, dat hij zich in allerlei zaakjes stak, waarschijnlijk wel met de beste bedoelingen, die echter vaak een heel raar luchtje hadden en waaruit hij zich gewoonlijk niet zonder kleerscheuren kon terugtrekken.

In tegenstelling met de meeste Junkers bezat hij zelf niet veel. Hij leefde van een bescheiden inkomen, dat een rijk bloedverwant voor hem had vastgezet en dat hem juist in staat stelde, zonder aan het kapitaal te komen, behoorlijk te leven.

Dat was hem echter niet genoeg. Hij wilde over meer geld beschikken en daar hij zich verbeeldde vele groote eigenschappen te bezitten, trachtte hij geld te slaan uit het ontwerpen van plannen, die anderen dan voor hem moesten ten uitvoer brengen.

Daar hij begreep, dat met kleine zaakjes geen geld en geen eer te behalen was, zocht hij alleen de groote lijn, zooals men dat noemt. Zelden gebeurde het, dat zijn plannen met minder dan met een of meerdere millioenen te verwezenlijken waren.

Tot dusverre had hij echter nog nooit iemand gevonden, die zoo dwaas was als hij zelf, om aan zijn plannen te gelooven en zijn voornaamste bezigheid tot dusverre was dan ook het zoeken naar een dergelijk man.

Men moest eerlijk bekennen, dat hij zeer handig was in het uitvinden van kapitalisten en in het onderhandelen met deze lui, maar, daar de ontwerpen en plannen, die hij maakte, steeds de fout hadden, dat zij onuitvoerbaar waren, had hij tot dusverre nog niets anders kunnen bereiken dan dat men hem den millioenenbaron noemde.

Hij sprak niet zooals andere menschen, van guldens en centen, of zelfs van duizenden guldens, maar begon altijd weer:

„Voor mijn onderneming heb ik noodig een aanvangskapitaal van 8—10 millioen en zij zal een jaarlijksche winst afwerpen van 15—20 millioen.”

Zijn laatste ontwerp was zeer fantastisch en beoogde niets meer of minder dan de stichting van een groote ontspanningsplaats aan de Postdamer Bahn achter Friedenau, waar hij aan een meer, dat eerst zijn eigendom moest worden, een haven wilde aanleggen voor luchtschepen systeem Zeppelin, om de Berlijners daarmede van uit de stad naar buiten te brengen.

Verder moest er een automobielen-renbaan komen, een landingsplaats voor vliegmaschinen en een publieke diergaarde van Hagenbeck, voor welke laatste hij reeds kennis had gemaakt met een leeuwentemster.

Deze leeuwentemster was eigenlijk het

eenige tastbare van de onderneming. Men kon in alle geïllustreerde tijdschriften kennis maken met haar portret, dat haar onveranderlijk voorstelde als een zeer welgevormde, gevulde dame van niet meer piepjongen leeftijd, zeer doelmatig en in overeenstemming met haar vak, slechts gekleed in een strak zittend, zijden, vleeschkleurig tricot, dat armen, hals, boezem en beenen totaal onbedekt liet, welk toilet met het oog op het frissche weder tamelijk onvolledig had kunnen worden genoemd, ware het niet, dat deze uiterst summiere kleederdracht, van boven om den boezem, onder de armen door, op den rug en rondom de dikke dijen der gespierde matrone, een randje bont vertoonde, dat, als het al niet beschutte tegen de koude, dan toch de verdienste had, de albasten en weelderige lichaamsvormen der dame nog meer tot hun recht te doen komen.

Algemeen werd verondersteld, dat het vooruitzicht op het onbelemmerde genot, deze schoone dame, niet op papier, maar in levende lijve aan het werk te zien te midden van de door haar gedresseerde koningen der woestijn, de burgers van Berlijn zóó enthousiast moest maken voor de plannen, dat zij met graagte hun geld in de onderneming zouden steken.

Dat was echter niet het eenige. Er zouden nog meer aanlokkelikheden komen.

Er zou ook een zwempaleis gebouwd worden, waarin dames en heeren gemeenschappelijk konden baden bij de muziek van een orkest en van waar zij bij zeer groote warmte van een specialiteitentheater konden genieten.

Des winters zou het groote basin benevens het water verwarmd worden, zoodat bij geschikte temperatuur de watervrienden ook des winters van een dergelijke voorstelling zouden kunnen genieten, zonder kou te lijden.

Elke maand zou op het meer een oud, afgedankt oorlogsschip van de Duitsche vloot gebombardeerd worden en dit zou het Duitsche volk ten goede komen.

Want, zoo had de baron uitgerekend, rondom het meer zouden tribunes worden gemaakt met 100.000 plaatsen en elke plaats zou voor 10 Mark verkocht worden. De winst op de opbrengst van deze tribuneplaatsen zou telkens ten voordeele zijn van de Duitsche vloot, zoodat nieuwe oorlogsschepen gebouwd konden worden, die, moderner en beter ingericht, de plaats der oude, vernielde schepen zouden innemen.

Binnen de twee jaren hoopte de baron aldus alle Duitsche oorlogsschepen vernield en door nieuwe vervangen te hebben.

Hij had reeds verscheidene voorstellen en projecten opgezonden naar het Ministerie van Marine, welke echter helaas alle tot dusverre onbeantwoord waren gebleven.

Indien men mocht denken, dat deze knappe

kop uit teleurstelling over de geringe sympathie en erkenning van dit geniale plan van de zijde van het publiek en officieele beambten, het hoofd liet hangen, dan had men het totaal mis.

In afwachting, dat men hem, die zijn tijd minstens twee eeuwen vooruit was, eens de eer zou geven, die hem toekwam, was hij tot het ontwerpen van andere plannen overgegaan.

Hij wilde namelijk boter fabricceeren uit petroleum.

Voor dit doel had hij een buitenlandsch scheikundige, iemand uit Roemenië, geëngageerd en dezen was het ook reeds gelukt, een vies, ranzig vet samen te stellen uit de overblijfselen van petroleum.

De baron eischte zelfs van zijn vrouw, dat dit vet in zijn huis in de keuken zou worden gebruikt.

Deze weigerde dit echter en gaf als reden op, dat de kunstboter nog steeds te veel naar haring smaakte.

Deze Roemeensche scheikundige nu kreeg op zekeren dag bezoek van twee met hem bevriende officieren uit zijn eigen land, die voor een zeer eigenaardige zending naar Berlijn waren gekomen.

Zij moesten, in opdracht van hun minister van oorlog, alle geweren van het Roemeensche leger verkoopen, daar de regeering het leger opnieuw wilde wapenen en wegens geldgebrek de opbrengst der oude geweren dringend noodig had voor den inkoop der nieuwe.

Het waren 65000 geweren met daarbij behoorende patronen en wel 200 stuks per geweer.

Daar de gevolmachtigden geen relaties hadden in Berlijn, kwamen zij om inlichtingen bij hun vriend, den chemicus, met wien zij in onderhandeling wenschten te treden.

„Uitstekend, vrienden,” riep de scheikundige uit, „ik ben toevallig in dienst bij een Duitschen baron, een vroeger officier, die zich veel met dergelijke zaken bezighoudt.

Hij heeft weliswaar waarschijnlijk het geld zelf niet om de geweren te koopen, maar ik betwijfel niet of hij heeft kennissen, die geld over hebben voor een dergelijke zaak.”

Reeds des avonds bezochten zij den baron in zijn woning en toen deze van de zaak hoorde, geraakte hij dadelijk in geestdrift en verklaarde zich bereid, de 65.000 Roemeensche geweren te koopen. Zij zouden per stuk 8 Mark kosten, in het geheel 520.000 Mark, de daarbij behoorende munitie 80.000 Mark, zoodat er in het geheel een bedrag van 600.000 Mark te betalen was.

Bij het beoordeelen dezer sommen dient men rekening te houden, dat deze golden van vóór den oorlog, dus dat men ze thans met den naam goudmark zou aanduiden.

De baron verplichtte zich, binnen een week

het geld voor de geweren bijeen te hebben en gaf den Roemeenschen officieren een wissel over het geheele bedrag.

Ieder verstandig mensch zou den baron misschien hebben uitgelachen en voor een gek uitgescholden, om de geweren van het Roemeensche leger te koopen, zonder te weten, hoe hij ze zou kunnen betalen, maar dezen keer was de baron misschien zonder het zelf te vermoeden, inderdaad een practisch mensch geweest.

De Roemeensche officieren hadden hem een der geweren als monster achtergelaten en met dat wapen onder den arm begaf hij zich den volgenden ochtend naar een hem bekend Engelsch agent, Smithson genaamd en na een uurtje kreeg hij van dezen heer voor de geweren van het Roemeensche leger een cheque ter waarde van 800.000 Mark, die hij onmiddellijk bij de Deutsche Bank verzilverde en van welk bedrag hij den Roemeenschen officieren 600.000 Mark ter hand stelde.

De voorwaarde was, dat de geweren van Boekarest af, dus vrij van onkosten naar Londen zouden worden gestuurd en zoo geschiedde het, dat de wapenen van het krijgshaftige Roemeensche leger door Deutsche handen in Engelsche overgingen en dat door Deutsche bemiddeling het Roemeensche leger betere geweren kreeg om beter uitgerust te zijn voor een eventueelen oorlog met Turkije of Oostenrijk, den bondgenoot van Duitschland.

Wel staken de Roemeensche minister van oorlog en verscheidene andere hooggeplaatste officieren nog een gedeelte van de 600.000 Mark in hun zak, zoodat ten slotte niet meer dan 400.000 werkelijk ter beschikking van de Roemeensche regeering kwam, maar het doel was toch bereikt.

Een schip bracht de geweren van uit een Turksche haven naar Londen en daar kwamen zij in de dokken aan het adres van een voorloopig nog onbekenden geadresseerde, wiens naam geheim was gehouden in de vrachtbrieven.

De millioenenbaron Fallheuer echter haastte zich om de 200.000 Mark winst, die hij had behaald, in de boterfabricage uit petroleum te steken.

Het was voor het eerst van zijn leven, dat hij een zaakje had gedaan, dat hem werkelijk een flinke winst had opgeleverd en hij haastte zich dien verstandigen zet door een stomme streek weer ongedaan te maken.

Hij had het genoeg te zien, dat nauwelijks zes maanden later de winst der Roemeensche geweren in letterlijken zin „verboderd” was.

Met dit alles voor oogen, zal het den lezer wellicht niet spijten, dat hij hier op deze plek voor goed afscheid nemen moet van den genialen charlatan, hochstapler, of hoe men hem anders mocht willen noemen.

Niet, omdat de zaakjes, waarin hij verder werd gewikkeld, niet de moeite van het vertellen waard zijn, maar alleen omdat wij de

lotgevallen van de verkochte geweren willen beschrijven en de baron daarbij geen rol meer speelt.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een stout plan.

Op zekeren dag meerde aan een der steigers van de Commercial Docks in de Theems, even vóór de groote bocht van The Pool, een fraai, witgelakt motorjacht, dat op de boeg in vergulde letters den naam „Zeemeeuw" droeg.

Zelfs een leek op zeevaartgebied kon zien, dat het betrekkelijk kleine, maar zeer fraai gebouwde scheepje alleszins zeewaardig was. Het had de soepele lijn, berekend voor den langen golfslag der oceanen en voerde bovendien aan dek een fraaie reddingsloep mede, waaruit aanstonds viel op te maken, dat de bezitter van het jacht zich ook voorstelde reizen te maken, gedurende welke men in de gelegenheid kon komen gebruik te moeten maken van een reddingboot.

Het jacht had, zooals elk motorschip, slechts een korte, maar zeer wijde pijp, voor het laten ontsnappen der door den motor verwekte gassen en dampen, ofschoon het de zeelieden, die zich altijd in de buurt van de Londensche dokken ophouden, onmiddellijk opviel, dat het jacht toen het aankwam, volstrekt niet het algemeen bekende geluid maakte. Het voer stil en geruischloos, ofschoon het kielwater duidelijk het karakter toonde, dat de schroef wentelde.

Indien deze verwonderde zeelieden een kijkje hadden kunnen nemen in het ruim van het jacht zouden zij nog meer verwonderd zijn geweest. Want weliswaar bevond zich daar een benzinemotor, doch slechts van betrekkelijk kleine afmetingen. Deze motor deed echter geen dienst bij de voortstuwning van het vaartuig.

Wanneer de motor was aangezet, schakelde de machinist een andere machine in, een machine, die behalve zeer geringe afmetingen ook nog zeer zonderlinge vormen had en het beste kon vergeleken worden met het lichaam van een reusachtige spin, waarvan de pooten uit dikke, nikkelen buizen bestonden.

Hoe de werking van deze machine was, viel niet uit te maken, maar de eigenaar en gezag-

voerder zou betere inlichtingen hebben kunnen verstrekken en wel om de eenvoudige reden, dat de motor door hem zelf uitgevonden en vervaardigd was.

Het zou ons te ver voeren wanneer wij in technische details traden, maar het zal voldoende zijn te zeggen, dat de uitvinder er in geslaagd was een machine te vinden, die geheel gedreven werd door verzamelde energie.

Die energie was van zuiver electrischen aard en werd opgewekt door den benzinemotor, die na een zekeren tijd te hebben gedraaid, werd uitgeschakeld, als wanneer de verzamelde energie onmiddellijk kon worden gebruikt of ook bewaard tot op het oogenblik, dat men haar noodig had.

Dat de opgehoopte kracht in de vreemd gevormde, glanzende machine geen geringe was, viel af te leiden uit de capaciteiten van het scheepje, dat 40 knopen, dat is ongeveer 38 K.M. per uur kon loopen.

Deze fabelachtige snelheid zal menigeen verbazen en ongeloovig het hoofd doen schudden, maar wij vreezen, dat wij onze lezers op dat punt niet zullen kunnen tevreden stellen, daar wij hun nog een ander merkwaardig feit moeten mededeelen en wel dit, dat de vreemde machine, die inderdaad haar wedergade over de geheele wereld niet bezat, in staat was niet minder dan een energie van 7000 P.K. op te wekken.

Toen de motorboot aan den steiger meerde, stond op de kleine commandobrug als gezagvoerder een soort reus. Een man, groot en zwaar van lichaamsbouw, doch met een vriendelijk, kalm gelaat.

Deze man heette James Henderson en was de vertrouwde bediende van Lord William Aberdeen. Hij deed dienst als chauffeur, wanneer zijn meester in zijn fraaie villa in Regentspark woonde en bestuurde het jacht, wanneer een zeereis werd ondernomen.

Het jacht was zó klein, dat één man alles kon doen. Henderson was roerganger en ma-

chinist tegelijk. Want het toezicht op den benzinemotor was al zeer gering.

Wanneer deze machine liep lag het vaartuig gewoonlijk stil en kon men van de kade het gelijkmatige tak-e-tak-e-tak-e-tak van den motor hooren.

Henderson was dan in het ruim met schroef-sleutel en oliekan, keek de brandstofvoer en smeeroliepotten geregeld na en zorgde er voor, dat de motor na zekeren tijd te hebben geloopt, werd stil gezet.

Was alles in het ruim dan stil geworden, dan keek hij in de ruimte, waar de zonderlinge, als nikkel glanzende, electriche machine stond, op een soort ampère- of voltmeter na, wat de opgezamelde energie kon presteeren. Hij maakte daarvan een aantekening, sloot dan het ruim met een luik af, dat gegrendeld werd en waarvan hij den sleutel in zijn zak stak.

Vóór hij het schip verliet werd dan nog een groot groen zeil over het dek gespannen, op een wijze dat alleen het bovengedeelte van de pijp er boven uitstak, zoodat het jacht, wanneer het weder ongunstig werd, tegen regen en den bekenden vuilen bruinen Londenschen mist, wanneer die mocht komen opzetten, beschermd was.

Uit dit alles bleek, dat het scheepje de trots was van den eigenaar, die dan ook als verzorger geen beter man had kunnen vinden dan Henderson, die het vertroetelde als zijn oogappel.

Wat wij hierboven hebben beschreven, gebeurde ook onmiddellijk nadat aan den steiger in Commercial Docks vastgemaakt was.

Twee heeren, een lange, slanke, met donker uiterlijk, zwart haar en doordringende, grijze oogen en een kleinere met blonde haren en lachende, blauwe oogen, beiden keurig gekleed in blauw-wollen jas met vergulde knopen, wit-flanellen pantalon en witte pet met zwart glimmende klep, verlieten het jacht en lieten den stuurman, na hem met een handbeweging te hebben gegroet, alleen op het dek achter.

Onmiddellijk haalde deze de vlag, welke aan den achterstevan hing, een vierkant violet veld, waarop een roode ruit met een witten sleutel was geborduurd, in en verdween in de kajuit, om toebereidselen te maken voor een min of meer lang verblijf aan den steiger.

Daar wij nu weten wat hij te doen had, zullen wij hem aan zijn werk laten en de twee heeren, die zoeven het jacht hebben verlaten, op hun tocht door de Engelsche hoofdstad volgen.

De lange, slanke was Lord William Aberdeen en de kleinere zijn secretaris Charles Brand.

De lord was geweldig rijk; hij leidde een zeer kostbaar leven, had behalve zijn motorboot verschillende automobielen, waaronder

vooral een groote gesloten Rolls Royce van het limousine-type een vermogen moest hebben gekost.

Maar de lord had ook nog andere kostbare liefhebberijen. Hij hield er verschillende dure toestellen op na, die zoowel dienden om het leven te veraangenamen, als om zijn zucht naar wetenschap te bevredigen.

Dat was hetgeen de buitenstaanders, het publiek, the man in the street wist, maar er was ook veel, dat voor de oppervlakte verborgen bleef. Er waren dingen waarvan men, de groote, veelkoppige men, geen besef had, eenvoudig omdat niemand het wist.

Niemand?

Ja, toch wel. Er waren personen, die van alle geheimzinnigheden, die het leven van den lord omringden, op de hoogte waren.

Het waren er slechts twee, namelijk de reeds eerder genoemde James Henderson en Charles Brand zijn secretaris.

Wanneer die twee uit de school hadden willen klappen, zou de wereld dingen hebben vernomen, waaraan zij zeker zou hebben getwijfeld.

Men had dan kunnen vernemen, dat Lord William Aberdeen, de bekende filantroop, wiens eenige bezigheid scheen te bestaan in het genieten van het vette der aarde en zijn misdeelde evenmensen goed te doen, ook nog iets anders was, iets dat hem in staat stelde zijn groot vermogen, waarvan hij herhaaldelijk belangrijke sommen aan allerlei weldadigheidsinrichtingen wegschonk, op peil te houden.

Dan had men kunnen hooren, dat deze Lord zijn naam, waaronder hij te Londen in een fraai huis, dat aan Regentpark grensde, woonde, slechts had aangenomen als een camouflage om zijn waren naam, zijn wezen en zijn daden te verbergen.

Dan was men te weten gekomen, dat Lord William Aberdeen ook nog was: Lord Edward Lister, die onder den gevreesden naam John Raffles zijn roekelooze daden bedreef en die bestonden in het bestellen van zijn te rijke medeburgers, om zijn te arme medeburgers daarvan een behoorlijk aandeel te geven.

Lord Lister was nu eenmaal een man, die de menschelijke wetten met voeten trad, omdat hij van oordeel was, dat die niet goed waren.

Hij had zelf een wetboek gemaakt, dat slechts één artikel bevatte, bestaande uit slechts één woord, namelijk RECHTVAARDIGHEID. Overal waar hij zag, dat die rechtvaardigheid, waarvan hij de ridder zonder vrees of blaam was, met de voeten werd getreden, daar achtte hij het zich tot plicht handelend op te treden en al wat hij kon te doen, om de onrechtvaardigheid te doen verdwijnen.

Dat hij hierdoor aanhoudend in conflict met

de politie kwam, daaraan stoorde hij zich al heel weinig. Zij was van zijn daden heel goed op de hoogte, maar nog nimmer was zelfs de slimste speurbond er in geslaagd hem te vangen. Hierdoor had de politie hem den naamgegeven van den Grooten Onbekende, een naam, die hij volkomen waardig was, daar zelfs geen enkele politie-beambte er op kon snoeven ooit zijn ware gelaatstrekken te hebben aanschouwd.

Raffles, zooals wij hem voortaan zullen noemen, bezat de vermomningskunst in hoo-ge mate. Met zijn kleurwatertjes en desnoods met zijn stukjes caoutchouc, waarop haar was geïmplanteerd, kon hij zich in een geheel ander wezen metamorfoseeren.

Niet zooals een tooneelspeler dit doet, die slechts op een afstand en onder kunstlicht behoefte te werken, neen, zijn vermomming was lichtecht, zij stelde hem in staat onder het volle daglicht te werken en te verkeer en onder de oogen van hen, die hem zochten.

Om al de stoute daden te bedrijven, die hij reeds bedreven had en nog van plan was te doen, stonden hem alle hulpmiddelen van de moderne techniek ten dienste en wanneer een of andere uitvinding zijn bijzondere sympathie had en hem buitengewoon dienstig was, dan wijdde hij daar zijn studie aan en gewoonlijk wist hij een dergelijke uitvinding nog te vervolmaken en voor zijn bijzonder doel meer geschikt te maken.

Aldus was ook de „Zeemeeuw" ontstaan, de wonderbare motorboot, die sneller liep dan ooit een boot gevaren had.

Nadat de beide heeren de boot verlaten hadden, begaven zij zich langs Rotherhithe-street naar Roteherhithe-Station, waar zij den ondergrondschen trein namen tot Liverpool-Station, waar zij uitstapten om op een ander perron een anderen ondergrondschen trein te nemen, die hen naar Marylebonestreet bracht, vanwaar een korte wandeling langs Rossmore Road hen naar hun huis bracht, dat zooals gezegd aan Regentpark grensde en aan de achterzijde op het park uitkeek.

Toen beide vrienden, want behalve zijn secretaris was Charles Brand in den loop der jaren ook de vriend geworden van Lord Edward Lister, toen beide vrienden thuis waren gekomen, ont deden zij zich van hun zeemanscostuum, deden een huisjasje en een paar roodlederen muilen aan, waarna zij het zich in de bibliotheek gemakkelijk maakten.

Het was een fraaie herfst dag en ofschoon de zon reeds tamelijk laag aan den hemel stond, was de atmosfeer warm en deed nog aan den zomer denken.

Raffles liet zijn oog over het geboomte van zijn tuin en op de boomen van het zich daarachter uitstreckende park wijden en zuchtte hardop.

„Jij schijnt het even jammer te vinden als ik, dat de zomer ten einde spoedt," merkte Brand op, terwijl ook hij zijn blik liet gaan over het reeds zoetjes aan vergelende loover.

„Zoo is het Charly," antwoordde Raffles. „Niet dat ik het land heb aan den winter maar ik houd tien keer meer van den zomer en als het aan mij lag, dan vertrok ik vandaag nog naar het zuiden."

„Misschien vinden we vanavond een kleine vergoeding in de Windsor-Club, waar, zooals je weet, een lezing wordt gehouden over Afrika," merkte Brand op. „Professor Williamson leest en die heeft altijd iets te vertellen, waarnaar het de moeite waard is te luisteren. We gaan er toch heen, niet waar?"

„Natuurlijk, Charly," antwoordde Raffles, „ik zou die lezing niet graag verzuimen. Tot dusverre heb ik nog altijd wat van de mededeelingen van dezen bewonderenswaardigen ontdekkingsreiziger kunnen leeren. Zoo iets komt altijd te pas."

Deze woorden zei Raffles met volle overtuiging, ofschoon hij niet kon weten hoe spoedig hem reeds al de wetenswaardigheden, die Professor Williamson hem en anderen dien avond zou mededeelen, reeds zou te pas komen.

Nadat de beide mannen een weinig uitgerust waren en de oude kamerdinaar van Raffles, de grijze Gaston, voor een heerlijke lunch had gezorgd, begaven zij zich aan hunne bezigheid, die al hun aandacht in beslag nam, en die hen niet eens deed bemerken, dat Henderson, nadat hij zijn plichten in Commercial Docks had vervuld, thuis kwam.

Tegen zes uur begaven beiden zich naar de Windsor-Club, waar zij zouden dineeren om vervolgens in een daarvoor ingerichte bovenzaal de lezing met lichtbeelden van Professor Williamson bij te wonen.

Henderson was voorgekomen met de groote Rolls Royce en de beide vrienden, die zich reeds in avondtoilet hadden gestoken, hadden maar voor het instappen, om zich, zonder hun glanzende lakschoenen vuil te maken, naar de clubgebouwen te laten brengen.

Raffles, die in zijn kwaliteit van Lord Aberdeen vice-president was van de Windsor, zooals deze instelling in de wandeling werd genoemd, was een zeer geziene gast op de club en alle leden namen een voorbeeld aan zijn volmaakte manieren en groote beschaving.

Het was dien avond tamelijk stil in de club. Slechts een paar leden zaten in de leeszaal in gemakkelijke clubstoelen te lezen en te rooken.

Toen Raffles en Brand binnenkwamen, stonden de aanwezige heeren op en begroetten hen op de meest hartelijke wijze.

Vóór allen echter een jonge Engelschman, de zoon van een consul uit Afrika, Harrison genaamd.

Zijn vader vertegenwoordigde Engeland in de Portugeesche haven Beira.

„Mijn waarde Lord Aberdeen,” zoo sprak hij Raffles aan, „ik wilde mijn bediende reeds naar u toe zenden om met u over een gewichtige aangelegenheid te spreken.”

Raffles keek hem doordringend aan met zijn kouden, scherpen blik en antwoordde:

„Weer gespeeld, jonge vriend?”

„Nee, dezen keer niet, mylord”, antwoordde Harrison, die door Raffles reeds eenige malen uit den geldnood was geholpen. „En toch is het een dergelijke geschiedenis. Als ik namelijk niet gespeeld had, zou ik u nu niet lastig vallen, maar ziehier!”

Hij haalde een telegram uit zijn portefeuille te voorschijn en zei:

„Wees zoo goed, dit eens te lezen, mylord. Het is van mijn vader.”

Lord Lister las het telegram. Het luidde:

Bob Harrison, Londen, Pall Mall 26.
Ga naar bankier Tyler, heb daar 50.000 pond sterling voor je gedeponerd, die je aan de Dock Compagnie Henry Lovec moet betalen, en waarop 65.000 geweren met 200 kisten patronen te ontvangen zijn, welke daar voor mij onder adres Seiba berusten. De firma Henry Lovec kent mij als geadresseerde. Zend deze geweren per eerst vertrekkend stoomschip adres Mouharrem Bey. Groet. Fred Harrison.

Raffles had Raffles niet moeten zijn, als hij niet onmiddellijk iets belangrijks achter dit telegram vermoedde. Hij liet dat echter niet blijken.

„Wil uw vader oorlog voeren?” vroeg hij glimlachend.

„Schenk mij een paar minuten van uw tijd,” verzocht de jonge man, „ik moet u de zaak uitleggen, daar ik uw hulp wilde inroepen.”

Lord Aberdeen stond in de Club onder de jonge lieden bekend als een zeer vermogend man, die nooit zijn geldelijken steun weigerde, als een der jongelui in moeilijkheden was.

Toen de beide heeren in een kleine, afgescheiden kamer tegenover elkaar zaten, zei Raffles:

„Ik geloof, dat ik uw verzoek kan raden! Gij hebt het geld opgenomen en een gedeelte er van aan de groene tafel verloren. Klopt dat?”

De jonge Harrison wipte de asch van zijn sigaret en antwoordde met een lichtzinnig lachje:

„Goed geraden, mylord, gij kent mij als een onverbeterlijke speler. Ik heb ruim 4000 pond aan den speelduivel moeten offeren.

„Wel had ik het plan, nog meer te wagen om mijn geluk nog eens te beproeven, maar ik had niet meer het minste zelfvertrouwen. In

den laatsten tijd heeft geluk mij den rug toegedraaid.”

„Houd op met spelen!” waarschuwde Raffles, „het zou mij genoegen doen, als gij inderdaad de kaarten niet meer vertrouwdet. Gij zijt een degelijke jonge man en hebt, voor zoover ik weet, een goede reputatie als ingenieur. Bederf uw toekomst niet.

„Kort en goed, het geld, dat gij nodig hebt, is te uwer beschikking.”

„Ik dank u zeer, mylord,” antwoordde de jonge Harrison, „ik denk, dat ik voor den laatsten keer aan de groene tafel heb gezeten.”

Raffles stak een sigaret aan en nadat hij even zwijgend gerookt had, vroeg hij als terloops:

„Wat wil uw vader eigenlijk met de geweren in Afrika doen?”

„Mooie zaken doen!” antwoordde Harrison junior. „Mijn vader is als echte Engelschman vóór alles koopman. Ik denk, dat hij aan die 50.000 pond het drie- of viervoudige verdient.”

„Ik ben werkelijk nieuwsgierig,” zei Raffles, „op welke wijze uw vader in Afrika met die geweren zaken kan doen?”

De jonge Harrison keek een oogenblik schuw om zich heen, om te zien of niemand hem kon beluisteren en fluisterde toen:

„Hij verkoopt ze aan de Hottentotten en de Hereros. Voor zoover ik weet, wachten zij daarginds slechts op zoo'n zending wapenen, om opnieuw tegen Duitschland in opstand te komen.”

De Groote Onbekende liet een zacht gefluit hooren en riep:

„Aha! Ik begrijp u! Het zijn negerwapens! Een schitterende zaak voor mijnheer uw vader!”

Raffles zei dit op een toon, waaruit men niet kon vermoeden, of hij het in ernst of scherts bedoelde.

Harrison hield zijn woorden voor ernst, en antwoordde:

„Zeker! Misschien gelukt het mijn vader, de vervloekte Duitschers uit Afrika te verdrijven. De 65.000 geweren zullen een hartig woordje meespreken in de Afrikaansche politiek.

„Mijn vader verdient den dank der Engelsche natie ten volle!”

Hij hoorde niet, hoe Raffles in zichzelf mompelde:

„Aan een galg te worden opgehangen, verdient hij!”

Hij stond op, reikte den jongen Harrison de hand en zei:

„Ik heb een schitterend plan.

„Ik heb reeds sedert lang het plan gemaakt eens naar Afrika te gaan en nu wij den winter tegemoet gaan, zou de warmte daarginds

mij zeer aangenaam zijn. Zend mij bericht, op welke boot gij de geweren laat inschepen."

"Dat zal ik met het grootste genoegen doen," antwoordde Harrison, „maar het is niet prettig reizen op zulk een vrachtboot."

"Ik zal er nog eens over nadenken," zei Raffles. „Maar doe mij in elk geval het genoegen, mij bericht te zenden! En nu zal ik u zoo meteen in de leeszaal de chèque, die gij noodig hebt, ter hand stellen."

Toen de beide heeren in de conversatiezaal terugkwamen, was daar de drukte zeer toegenomen. Een groot aantal leden was gekomen om in de restauratie-zalen van de club te dineeren en deze diners waren nu ten einde. Men bleef nu in de conversatiezaal bijeen, tot het tijd zou zijn voor de lezing van professor Williamson.

Een en ander herinnerde Raffles er aan, dat hij nog niet gegeten had, maar Brand had reeds een tafeltje laten reserveeren en toen Raffles de eetzaal binnenkwam, behoefde hij slechts te gaan zitten en een minuut later werd de soep opgediend.

Zij moesten zich echter haasten, want het gesprek met den jongen Harrison had langer geduurd dan Raffles had gedacht, zoodat zij nog maar net op tijd kwamen voor de belangrijke lezing, die de ontdekkingsreiziger hield.

Zij hadden er echter geen snijt van, want tal van onbekende bijzonderheden over het zuidoostelijk gedeelte van Afrika werden hun dien avond medegedeeld en Raffles prees zijn goed gesternte, dat hem deze lezing niet had doen verzuimen, daar het gehoorde hem waarschijnlijk schitterend zou te pas komen bij de plannen die hij beraamd had.

Tegen middernacht verliet Lord Lister met zijn secretaris de club om weer naar huis terug te keeren.

Brand merkte op, dat zijn vriend peinzend en met een ernstig gelaat voor zich staarde.

Hij durfde hem echter niet storen en eerst toen zij thuis waren gekomen, vroeg Brand:

„Is er iets ernstigs aan de hand, Edward, dat je zoo in gedachten verdiept bent?"

In plaats van te antwoorden, zei Raffles:

„Heb je moed, mee naar Afrika te gaan?"

„Waarheen?" vroeg Brand vol verbazing, omdat hij meende, niet goed te hebben verstaan.

„Naar Afrika!" antwoordde Raffles op onverschilligen toon. „Hier zal het al spoedig koud worden en het klimaat zal ons daar best bevallen. Als jij eens begon met in de eerstvolgende dagen de tijden van vertrek der booten te bestudeeren, opdat ik daarvan goed op de hoogte kom."

Brand staarde nog steeds met wijd open oogen zijn vriend aan; hij begreep dadelijk, dat dit uitstapje geen plezierreis zou zijn.

„Je zoudt mij een genoegen doen, Edward,"

zei hij, „door mijn nieuwsgierigheid te bevredigen en mij nadere bijzonderheden te vertellen betreffende deze voorgenomen reis."

„Dat zal ik doen," zei Raffles en voegde er aan toe: „Ik wil 65.000 stuks negerwapens stelen."

Brand, die er overigens wel aan gewend was, dat zijn vriend soms plotseling met vreemde denkbeelden op de proppen kwam, kon nu echter een kreet van verbazing niet onderdrukken en hij sperde daarbij zijn mond zóó wijd open, dat de sigaret, die hij juist had aangestoken, eruit en op het tapijt viel.

Brand bleef zijn vriend aankijken en het duurde eenige seconden, voordat hij kon zeggen:

„Wát wil je stelen?"

„Negerwapens!" herhaalde de Groote Onbekende met groote kalmte, terwijl hij zich bukte om de sigaret, die Brand had laten vallen, op te rapen.

Hij trapte met zijn voet de vonk, die op het tapijt smeulde, uit en vervolgde, terwijl hij de sigaret aan zijn vriend teruggaf:

„Hier Charly, pak aan je rookrolletje, je mag voor mijn part je gerust over iets verbazen, hoor, maar ik vind, dat dat in géén geval een reden is, om brand te stichten of ten minste een gat in mijn kleed te laten branden.

„Groeien jou de ponden sterling maar zoo op den rug, dat je dat soms niet erg vindt? Ik heb pas voor dat tapijt bij Whiteley zeventig pond sterling moeten betalen. Je mag nooit meer zoo schrikken, hoor, tenzij je me een nieuw geeft!"

Brand begon te lachen en zijn vriend kennende, ging hij niet op diens boutade door maar vroeg:

„En met welk doel wil je die geweren stelen?"

Lord Lister klemde zijn monocle vast, keek Brand met scherp blik aan en antwoordde:

„Houdt je mij voor een goed Engelschman, Charly?"

„Ongetwijfeld. Zelfs voor het toonbeeld van een Engelsch gentleman," zei Brand met een glimlach.

„Geloof je, dat ik als goed Engelschman iets zou kunnen doen, wat mijn vaderland tot schande zou kunnen strekken?" vervolgde Raffles.

„Neen, stellig niet!" zei Brand, die nu ook ernstig werd.

„All right, mijn jongen! Dan zal je mijn handelwijze begrijpen. Deze negerwapens wil een onzer Engelsche consuls, waarvan wij er helaas meer in het buitenland bezitten dan noodig is, verkoopen aan de Hereros en Hottentotten, die tegen Duitschland in opstand zijn.

„Zooals je weet, is er in de koloniën eindelijk rust gekomen na jarenlange bloedige op-

standen, wat natuurlijk niet in den smaak valt van Engelsche heethoofden.

„De zaken, welke uit dergelijke onlusten voortvloeien en de winst die zij er uit kunnen slaan, rusten dientengevolge.

„Nu is er door een kleinen Europeeschen staat een reusachtige hoeveelheid geweren op de markt gekomen. En nu moeten deze geweren in het belang en ten voordeele van eenige Engelsche onderdanen in de handen der opstandelingen komen.

„Hoeveel ellende hierdoor weer over honderden, zoo niet duizenden menschen wordt gebracht, hoeveel bloed noodeloos zal vloeien, daarover bekommeren de heeren handelaren zich niet.

„Nu hoop ik, dat het mij zal gelukken deze negerwapens in handen te krijgen en daardoor veel menschen voor een groot ongeluk te bewaren.”

„Een grootsch plan,” meende Brand. „Ik ben nieuwsgierig, hoe je het denkt uit te voeren.”

„Daaromtrent ben ik het nog niet met mijzelf eens,” bekende Raffles, „maar dat komt wel terecht, als wij eerst in het zwarte werelddeel zullen zijn aangekomen.”

Reeds den volgenden ochtend ontving Raffles van den jongen Harrison per brief bericht, dat de geweren en munitie per vrachtboot „Harbor” twee dagen later naar Afrika gezonden zouden worden. De boot nam geen passagiers mee.

John Raffles glimlachte minachtend, toen hij den brief in het mandje van de binnenkomende correspondentie wierp, zeggende:

„Die goeie jongen schijnt te denken, dat ik het plan had met dat vrachtschip de reis mede te maken. Neen, merci, dat zou een beetje te veel geveerd zijn, zelfs ten opzichte van het goede doel, dat ik voor heb. In ieder geval zou ik gebruik maken van een passagierschip, maar ook dat is niet noodig, dank zij onze fijne „Zeemeeuw,” die ons op heel wat vluggere en comfortabeler wijze naar Afrika zal brengen.”

„Gaan we met de „Zeemeeuw”?” riep Brand uit, terwijl weer de grootste verbazing op zijn gelaat stond te lezen.

Raffles schoot in een lach om het komieke gezicht, dat zijn vriend trok en zei:

„Het schijnt dat je het vandaag heelemaal niet met mijn politiek eens bent, Charly. Wat is er nu in 's hemelsnaam op tegen, dat we met de „Zeemeeuw” gaan?”

„O niets,” antwoordde Brand, „maar ik dacht, dat je geweren wou stelen en ik vermoed, dat het er wel te veel zullen zijn om aan boord mee te nemen. Waar wil ie de buit dan laten?”

„Dat is van later zorg, Charly,” antwoordde Raffles. „Als we maar eerst daar zijn, dan zullen we wel verder zien. We hebben intuschen nog den tijd, want onze motorboot doet er ongeveer een derde gedeelte van den tijd over, die het vrachtschip noodig zal hebben. Dat komt prachtig uit, want we hebben natuurlijk nog het een en ander in orde te maken. En nu wel te rusten, Charly, ik heb zóó'n slaap dat ik niet uit mijn oogen kan kijken!”

Een kwartier later was alles in huis in diepe rust.

DERDE HOOFDSTUK.

De schipbreukelingen.

Hans Damp, een Duitsche stuurman zonder schip, Willy Looks en Peter Düschen, twee Duitsche matrozen, eveneens zonder werk, zaten op eenige ledige kisten aan het einde van de kade te Beira.

Beira is een ellendig Portugeesch negernest aan de Afrikaansche kust, waarvan ieder zee-man, die om Kaap de Goede Hoop vaart, weet, dat het de akeligste haven is, welke hij zou kunnen aandoen.

Portugeesche misstanden overal. . . .

Niettegenstaande dat hebben de Engelschen in die havenplaats een uitstekend ingericht consulaat, waaraan een groote Engelsche factorij verbonden is.

Ook eenige Fransche, Engelsche en Amerikaansche kooplieden bezaten in de nabijheid van het Portugeesche gouvernementsgebouw een rij goed gebouwde villa's en huizen en er stond zelfs een hotel, dat gedreven werd door

een Griek, Habylos genaamd, en dat met Europeesch comfort was ingericht, aan de hoofdstraat van Beira.

Aan de achterzijde van het Portugeesche gouvernementgebouw bevonden zich tientallen van barakken, met daken erop van gegolfd zink, in welke gebouwen de militairen onderdak waren gebracht.

Voor de rest bestond de plaats uit ellendige leemen barakken of bamboehutten, welke door storm en regen danig geteisterd waren en die door negers werden bewoond.

De Portugeesche regeering doet bijna niets voor de haven.

Het is ook geen aanlegplaats naar Europeeschen trant, maar een vroegere Portugeesche nederzetting, die eerst later den naam haven kreeg van het varende zeevolk.

Koopvaardischepen, zeil- en stoombooten moesten op de reede blijven liggen, terwijl de goederen en passagiers door Afrikaansche Dhows werden in- en uitgeladen.

Deze Dhows worden door negers bestuurd en zijn eigenaardige, breed gebouwde schepen met platten bodem en een zeil van kokosvezels geweven.

Zij gelijken uiterlijk op plumpe, zware visschersbooten, maar bezitten niet zooveel diepgang, opdat zij bij vloed over de klippen en riffen heen kunnen varen, welke overal langs de Afrikaansche kusten, dus ook in Beira, worden aangetroffen.

Het was daar altijd een groot waagstuk, omdat de booten als visschen door de sterke branding moesten schieten.

Hans Damp, Willy Looks en Peter Duschen hadden schipbreuk geleden.

Een Engelsch jacht „de Zeemeeuw” genaamd, had hen als de laatsten van de Duitse handelsbrik „Magda” opgepikt.

De „Magda” was bestemd geweest voor Hamburg in de terugreis. Het had in Zanzibar een groote lading rubber en hout aan boord gekregen en had bijna de Kaap bereikt, toen het door een cycloon werd verrast en een lek kreeg door den hevigen golfslag.

De matrozen hadden als wanhopig eenige dagen voor hun leven gestreden en getracht, het water uit het ruim van het schip te pompen, totdat zij een voor een van dek werden geslagen door de zware stortzeeën en hun leven verloren in de golven.

Hans Damp en zijn beide makkers waren de laatsten aan dek en daar zij allen drie uit dezelfde plaats, het Rugensche visschersdorp Baabe, kwamen en heldere koppen hadden, hadden zij zich, toen de nood op het hoogst was gestegen, met touwen aan het roer en de mast vastgebonden en zich zodoende gevrijwaard voor het gevaar, over boord gespoeld te worden.

Het schip zonk tot aan de boordlijn en

bleef toen, door het hout, dat in het ruim was opgeborgen, drijven.

Twee dagen lang dreven de schipbreukelingen op den Oceaan rond, totdat zij door het bovengenoemde jacht werden opgemerkt en gered.

Dat was voor de brave zeelieden een heele gebeurtenis geweest. Aanvankelijk waren zij tē blij en tē dankbaar jegens de voorzienigheid, dat zij van een wissen dood waren gered, om veel over andere dingen na te denken, maar na een paar dagen aan boord van het fraaie, kleine jacht te hebben vertoefd, hadden zij als echte zeelui hun verwondering er over te kennen gegeven, dat zoo'n klein vaartuig zoo ontzaglijk snel kon loopen. Ook stonden zij met stomheid geslagen, toen zij de wonderbare machine zagen in het ruim, die als de eigenlijke voortstuwingskracht kon worden beschouwd en zij waren weldra de dikste vrienden met James Henderson, die hen net zoo veel vertelde als hij kwijt wilde wezen. Maar ofschoon zij niet tot den kern der dingen doordrongen, werden zij door de verhalen van den goedigen reus toch wel vervuld van een groot respect jegens den eigenaar van het jacht, die hun, eenvoudige menschen, als een soort duizend-kunstenaar toescheen.

Daar het jacht naar Zanzibar ging, had de eigenaar, een Engelsche Lord, hen bij Beira ontscheept, na hun elk een flinke geldsom ter hand te hebben gesteld.

Zij konden daar dan zoo lang blijven tot zij op een voorbijvarend schip werk vonden. Zij overlaadden den vriendelijken Lord, diens metgezel en den stuurman van het jacht met dankbetuigingen en waren vol moed aan wal gestapt, in het volle vertrouwen, dat zij wel spoedig gelegenheid zouden vinden om naar hun vaderland terug te keeren.

Bovendien herinnerden zij zich de laatste woorden van den Lord, die hen had toegevoegd, toen zij door Henderson in de sloep naar land werden geroeid:

„Mocht gij in dit nest niet verder kunnen komen, dan moet gij mij een brief schrijven naar Zanzibar. Ik zal u hier mijn adres achterlaten.”

Nu waren reeds verscheidene weken verlopen sinds hun aankomst in Beira. Zij had den laatsten cent van het geld, dat de vreemde Engelschman hun had gegeven, opgebruikt.

Tevergeefs hadden zij beproefd, op een der voorbijvarende schepen vrijen overtocht te krijgen voor hun arbeidskracht.

Daar het doorlopend Engelsche koopvaardischepen waren, welke tot dusverre voorbijstoomden, was het hun steeds, uit haat tegen de Duitschers, geweigerd, de schipbreukelingen aan boord te nemen.

Sinds hun aankomst hadden zij in een klein

hotel gewoond, een bijgebouw van het groote, dat voor Arabische kooplieden bestemd was.

Dien morgen was de eigenaar van het hotel, een dikke, kaalhoofdige Griek, met een vossengezicht, naar hun toegekomen en had hun de laatste rekening voorgelegd. Er ontbraken hun 6 shilling om het geheele bedrag te kunnen betalen.

„Wel, heeren, ik zie, dat uw geld op is,” zei de Griek. „Ik heb in mijn hotel echter alleen plaats voor betalende gasten. Gij moet naar een ander logies omkijken en wel hedenavond.”

„Een mooie boel!” bromde Hans Damp. „Zullen wij naar den Engelschen consul gaan en ons naar het naaste Duitsche consulaat laten brengen? Ik geloof, dat dat de eenige uitkomst zou zijn.”

Willy Looks schoof zijn laatsten pruim van de rechterwang naar de linker of, zooals hij het noemde: van bakboord naar stuurboord en toen de lekkernij een veilig plaatsje aan den linkerkant had gekregen, zei hij:

„Ik geloof, dat wij beter doen hier te blijven, Hans Damp. Voor zoover ik de Engelschen ken, geloof ik, dat zij ons als een kist rubber, met het opschrift: „Ongefrankeerde Duitschers” in het ruim op water en brood zullen zetten en de duivel hale mij, als ik mij iets dergelijks laat welgevallen. Ik zou die vervloekte Engelschen met mijn Pommersche vuisten kort en klein slaan!”

„Ja, maar wat zullen wij dan doen?” vroeg Peter Düschen, terwijl hij van de kade in het water spuwde. „Zullen wij ons door de haaien laten opeten? Ik wil liever naar huis terug!”

„Ja, mijn jongen,” meende Hans Damp, „dat is gemakkelijk gezegd! Ik weet niet, of je dat zal lukken!”

Willy Looks krabde zijn vlaskop en dacht er net zoo over en toen staarden zij alle drie peinzend in het water.

Na een lange pauze zei Willy Looks:

„Ik had naar mijn moeders raad moeten luisteren en kellner worden. Mijn moeder heeft altijd gezegd: Jongen, ga niet op het water, daar zijn geen balken onder.”

„Och, klets nu niet,” knorde Hans Damp en stond op. „Laat ons een beetje in de schaduw gaan. De zon brandt mij gloeiend heet op mijn test.”

„Thuis is ze niet zoo warm!” meende Willy Looks, terwijl ook hij, evenals Peter Düschen, opstond. Daarop wandelden zij alle drie met den eigenaardigen wiegenden gang van zee-lieden langs de kade en sloegen de hoofdstraat in.

„Kijk eens, Hans!” riep Willy Looks, terwijl hij naar een breede houten veranda wees, die ter beschutting voor de zonnestralen met zeildoek was bespannen en waarop een twaalftal Engelsche heeren in witte linnen pakken op lange rieten stoelen lagen en uit

hooge kristallen glazen whisky-soda of limonade met ijs dronken.

Negers met groote waaiers van palmladereen stonden tusschen hen en wuifden hun koelte toe.

Onverschillig en lusteloos, met scherpe, geblaseerde trekken keken de heeren van de veranda naar de straat.

Tegenover het Clubgebouw waartoe de veranda behoorde, stond in een prachtig aangelegden tuin vol palmboomen het gebouw van den Engelschen Consul.

Hoewel Beira Portugeesch grondgebied was, gold hij toch als de eigenlijke heer van de plaats.

„De kerels moeten veel geld hebben!” zei Hans Damp, naar de Engelschen kijkend, „den heelen lieven langen dag zitten zij daar op de veranda en drinken dat dure tuig.”

„Ik geloof, dat zij meer in één dag verdrinken, dan wij in een maand verdienen,” merkte Willy Looks op.

„Jongens,” riep Hans Damp uit, „ik heb ontzettend dorst!”

„Daarvoor is drinken goed,” antwoordde Willy Looks en hij voegde er aan toe:

„Maar eerst wat hebben! In dat vervloekte nest hier, moet men zelfs het water betalen. Bij ons thuis kosten alleen bier en Stralsunder koren geld!”

Zijn beide makkers knikten en herhaalden droefgeestig:

„Ja, ja, bij ons thuis!”

Plotseling riep Hans Damp op levendiger toon uit:

„Wacht hier een oogenblik, jongens!”

De beide anderen keken hem verbaasd aan, maar Hans begaf zich naar den kant van den weg, waar het Engelsche consulaat zich bevond.

„Waar ga je heen?” vroeg Willy Looks.

Hans Damp keerde zich om en riep terug:

„Naar huis! Ik houd het hier niet langer uit en ik ga vrijen overtocht vragen aan den Engelschen Consul en hem zeggen, dat wij willen werken om onzen overtocht te verdienen. Hij moet ons verder helpen. Ons geld is op en hij kan toch niet toelaten, dat wij hier als honden van honger, dorst en ellende omkomen!”

„Nu, dan zullen wij maar een beetje wachten,” zei Peter Düschen, en ging in de schaduw staan, waar hij na eenige oogenblikken met Willy Looks op eenige tonnen, welke daar lagen, plaats nam.

Hij klopte met zijn hakken tegen de holklinkende vaten en zei:

„Willy!”

„Wat is er?”

„Ik heb onuitstaanbaren dorst! Zou er nog iets in de vaten zijn?”

„Och kom, wees toch wijzer! Wil je cholera krijgen?”

Opeens gleed als een zonnestraal een blij-

de trek over het gelaat van den jongen matroos, hij nam een mes uit zijn zak, opende het en begon onder aan zijn vest te tornen.

„Ben je gek?” riep Peter uit. „Heb je een zonnesteek gehad? Laat je vest toch heel, jongen!”

„Nee!” riep Willy Looks, „ik had heelemaal vergeten, dat ik hier een tien markstuk in mijn vest had genaaid. Dat was mijn eerste handgeld, toen ik aan boord ging. Ik wou het nooit uitgeven. Maar nu jullie, jij en Damp, dorst hebt, moet het er maar aan gelooven! — Zie je, daar is het!”

Hij liet zijn makker het blinkend opgepoetste goudstuk zien. Deze trok van vreugde zijn muts van het hoofd en begon, ondanks de gloeiende zonnehitte, als een echte Mönchguter jongen zijn nationalen dans: Schüttel de Bux”.

Verbaasd keken de Engelschen naar den dansenden matroos en toen hij had geëindigd en zich juist met Willy Looks naar het wisselkantoor aan de haven wilde begeven, trad een der negers naar hem toe en zei:

„De gentlemen op de veranda laten vragen, of gij nog eens voor hen wilt dansen.”

Willy Looks keek zijn vriend lachend aan en riep uit:

„Doe het, kerel! Ik ga met je mee en we zullen geld verdienen!”

„Je hebt gelijk,” knikte Peter Düschen, „jij bent nog zoo dom niet!”

Bij die woorden begaf hij zich, Willy Looks een arm gevend, naar de veranda.

Een der Engelschen, een oude heer met grijzen baard, trad naar hem toe en vroeg in het Duitsch, wat voor een dans dat was geweest.

„Ik ben een Mönchguter!” antwoordde Peter Düschen, „en mijn vriend hier ook en dat is een dans, die alleen door ons op de schier-eilanden gedanst wordt en dien wij „Schüttel de Bux” noemen.”

Om deze woorden moesten de Engelschen weer hartelijk lachen.

„Ik weet werkelijk niet,” zei Willy Looks tot Peter Düschen, „waarover zij zoo lachen!”

„Ja,” antwoordde Willy Looks, „dat weet ik ook niet.”

Na een poosje waren de Engelschen uitgelachen en de oude heer verzocht Peter Düschen:

„Wilt gij nog eens voor ons dansen?”

„Natuurlijk!” antwoordde Peter Düschen, „en mijn vriend ook. Maar eerstens hebben wij dorst, in de tweede plaats geen pruim en in de derde geen geld.”

Weer lachten de Engelschen, vooral om het woord „pruim”. De meesten van hen wisten niet eens, wat dat voor een ding was en de oude Engelschman vertelde het hun.

Daarop grepen zij in hun zak en op Engelsche manier wierpen zij shillingstukken en

zelfs halve kronen voor de voeten van Willy Looks en Peter Düschen.

Peter Düschen zette een ontevreden gezicht over deze manier van betalen en bromde:

„Wij zijn toch geen negers geworden, Willy?”

„Kom,” zei Willy op zachten toon, „ik zal alles wel oprapen.”

Hij verzamelde het geld. Het was meer dan twee pond.

„Jongen!” lachte Looks, „nu zijn wij rijk! Voor zooveel geld kunnen wij wel een uurlang „Schüttel de Bux” dansen. Nu zal ik fluiten en jij danst.”

Hij begon den origineelen dans der Mönchguter te fluiten en Peter Düschen voerde in zijn wijde zeemansbroek den ouden nationalen dans uit.

Toen hij geëindigd had, applaudisseerden de Engelschen luid. De dans, die tamelijk veel kracht vorderde, had indruk op hen gemaakt. Dat was eens wat anders dan de Cakewalk der negers!

Een zwartje bracht den beiden matrozen sodawater met whisky en ijs en nog nooit in hun leven had hun een drank zoo goed gesmaakt als deze.

Toen zij wilden heengaan, kwam de oude Engelschman nog eens naar hen toe en zei:

„Als gij dezen dans nog eens voor ons wilt uitvoeren des avonds als onze vrienden van de jacht terug zijn, komt dan maar hierheen, jongens!”

„Dat doen wij!” riep Willy Looks op vroolijken toon.

Zij kregen nog eenige sigaren, die zij echter als echte zeelui niet rookten, maar waarvan zij een stuk afbeten om het als pruim in den mond te steken.

Ook dit wekte weer den lachlust der Engelschen op.

Daarop gingen zij naar hun schaduwplekje op straat terug, waar zij op Hans Damp wachtten.

Willy Looks draaide zijn tienmarkstuk tusschen de vingers rond en zei:

„Zie je, Peter, dat is een gelukspinning, die heeft ons geld gebracht.”

„Wel neen,” antwoordde Peter Düschen, „dat heeft mijn dans gedaan!”

„Nee!” sprak Looks hem tegen, „als ik mijn geldstuk niet uit de voering van mijn vest had gehaald, had jij niet „Schüttel de Bux” gedanst!”

Toen krabde Peter Düschen zijn vlasblond haar en knikte.

„Je bent een verstandige kerel, Willy en je hebt groot gelijk! Bewaar het goudstuk maar zuinig — —”

Daarop vroeg hij, nadat hij naar alle kanten had rondgekeken:

„Maar waar zou Hans blijven? Ik begin razenden honger te krijgen.”

„Ik ben al flauw, ik heb bijna geuwhonger,” verzekerde Looks, „en vanmiddag krijgen we heerlijke roastbeef bij den vervloekten Griek.”

„Dat wil zeggen, van zoo'n ouden Portugeeschen trekos uit Afrika, die is zoo taai als

een stuk leer,” verbeterde Peter Düschen.

Daarop verzonken beiden in gedachten en staarden, slaperig van de warmte, naar de palmboomen in den tuin van het Engelsche consulaat, waarin Hans Damp was verdwenen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Raffles, de bevrijder der slaven.

Het waren zooals de lezer begrepen zal hebben, Raffles en Brand geweest, die op hun jacht de Duitsche matrozen, die schipbreuk hadden geleden, hadden opgepikt, met eenig geld ondersteund en hun het adres te Zanzibar gegeven hadden.

De Groote Onbekende wilde niet direct naar Beira varen. Hij wilde den schijn vermijden, alsof hij daar iets te doen had.

Daarom had hij ook niet regelrecht uit Londen willen komen, maar met een omweg vanuit Zanzibar.

Bovendien had het argwaan kunnen wekken, wanneer hij daar met zijn jacht op de reede van Beira was aangekomen. Iedereen zou gevraagd hebben wat hij daar kwam doen en bovendien had hij zijn jacht op de reede moeten laten liggen, allemaal redenen, om een veilige havenplaats in de buurt op te zoeken.

Hij had daarom aan Henderson bevolen naar Zanzibar koers te zetten.

Hij had verscheiden weken tijd, daar de vrachtboot, die de geweren van Londen naar Beira bracht, zeker 14 dagen of drie weken langer noodig had dan de „Zeemeeuw.”

Onder de Engelschen in Zanzibar was Raffles binnen een paar dagen zeer gezien wegens zijn groote sportkennis.

Juist op den dag, waarop Hans Damp met zijn makkers uit het hotel zou worden gezet, omdat zij geen geld meer hadden, had hij zich aan boord van een groote Afrikaansche dhow met twee masten te Zanzibar ingescheept om zich naar Beira te begeven.

De beide vrienden waren de eenige Europeanen aan boord.

Men had hun de kapiteinshut ingeruimd en toen zij een halven dag op zee waren, begonnen zij uit verveling, daar de reis zeer eentonig was, te onderzoeken, hoe het Afrikaansche schip gebouwd was.

Nauwelijks bevonden zij zich op de trap, die naar beneden voerde, of de kapitein snelde naar hen toe en riep:

„De Massa's doen beter, op dek te blijven. Daar beneden zijn zeer slechte lucht en veel ongedier! De negers niet zeer zuiver!”

De Groote Onbekende begreep dadelijk, dat de kapitein hun om de een of andere reden wilde beletten naar beneden te gaan.

„Well, dat hindert niets, kapitein, wij zijn dat van negers gewend,” antwoordde Raffles.

„Yes, yes! Maar het toch gevaarlijk voor u zijn, in het ruim te gaan, want op de laatste overtocht acht negers zijn gestorven aan builenpest!”

„Zeer aangenaam, als dat waar is,” meende Raffles, „maar toch wil ik daar beneden eens een kijkje nemen.”

De kapitein begreep, dat het vruchteloos moeite zou zijn Raffles tegen te houden; daarom schikte hij zich in het onvermijdelijke en zei:

„Well, ik zullen de heeren begeleiden.”

Hiertegen had Raffles niets in te brengen.

Nu wendde Brand zich tot zijn vriend en zei:

„Het zou toch beter zijn, Edward, als wij op dek in de frissche lucht bleven. Er zal in het donkere ruim niets te zien zijn en wij hebben alle kans gevaarlijke bacteriën in te ademen.”

Maar Raffles lachte.

„Geloof je werkelijk, wat de Arabier zegt?” vroeg hij. „Die kerels liegen alsof het gedrukt staat en ik durf alles te verwedden, dat die zwartoogige schurk ons iets te verbergen heeft, wat niet geschikt is voor de oogen van Europeanen.”

Hij klauterde de nauwe, smalle trap af, gevolgd door Brand en den kapitein.

Nauwelijks waren zij beneden gekomen of Brand riep, zijn adem inhoudend:

„Groote hemel, wat stinkt het hier ontzettend! Ik geloof, dat hier nog nooit gelucht is!”

Een olielantaarn brandde in het midden van de ruimte en Raffles zag, dat aan een kist ijzeren ringen waren bevestigd met korte, ijzeren kettingen, die eindigden in voetboeien.

„Hallo!” sprak hij tot den Arabier, „wat zijn dat voor kettingen? Zijn die bestemd voor slaven? De handel in zwarten is immers verboden!”

De Arabier sloeg zich op de borst en riep:

„Bij de woorden van den profeet, Massa, Allah is groot en ik zijn dienaar. De zonen der woestijn mogen mij het bloed uitzuigen en de jakhalzen mijn vleesch opeten, zoo lang ik aan boord ben en dat is nu al 15 jaar lang, is hier geen slaaf ingescheept geworden!”

Daar hoorde de Groote Onbekende uit een der hoeken van het achterste gedeelte van het schip kermen en zuchten. Er was niets te zien, maar hij haalde zijn electriche zaklantaarn te voorschijn en liet die ontgloeien.

De Arabier had nog nooit een dergelijke lantaarn gezien en scheen aan toovenarij te denken, want hij sprong achteruit en staarde den blanken ongeloovige ontzet aan.

Nu viel het scherpe licht door de ruimte en verlichtte alles in het rond met zijn helder schijnsel.

Langzaam en voorzichtig, om niet te vallen over de kettingen, welke op den vloer lagen, begaf Raffles zich naar het achtergedeelte, waar hij twee herculisch gebouwde negers zag, die in een allerongelukkigste houding met handen en voeten aan den grond waren vastgeklonken.

Zij konden zich niet oprichten en zelfs niet bewegen.

„Wat zijn dat voor menschen?” vroeg hij den Arabier op scherpen toon.

Weer sloeg de man zich op de borst, hief de armen ten hemel en riep:

„Bij de woorden van den profeet, het zijn oproerlingen, het zijn strafgevangenen, die uit Beira gevluht zijn en die ik van Zanzibar daarheen zullen terugbrengen.”

Lord Lister wist aanvankelijk niet wat hij op deze leugens zou antwoorden.

Maar hij wilde iets doen, vóórdat hij in Beira had geïnformeerd naar de omstandigheden van deze voorgewende gevangenen, teneinde hun vreeselijk lot te verlichten.

Hij zei op scherpen toon tot den kapitein:

„Ik ben Engelsch officier, Sir, en gij komt uit een Engelsche haven en bevindt u derhalve onder Engelsch bewind. Het is in Engeland geen gebruik om gevangenen op zulk een onmenselijke wijze te boeien.

„Het zal voldoende zijn, als gij de mannen zoo vastlegt, dat zij zich tenminste kunnen bewegen en kunnen gaan staan.”

Opnieuw hief de Arabier bezwerend de armen op en riep:

„Massa zich vergissen, de zwarte honden over boord zullen springen of ons doodslaan. Het zijn beesten, geen menschen.”

Plotseling riep een der beide negers, die zooveel Engelsch verstond, dat hij de beteekenis dezer woorden had begrepen:

„Massa, niet Arabischen leugenhond gelooven! Hij Somalineger gekocht heeft en weer verkoopen wil!”

„Vervloekte hond!” schreeuwde de Arabier en wilde den neger met een trap het zwijgen opleggen.

Maar Raffles greep den kapitein in den nek en wierp hem met zooveel kracht eenige meters achteruit, dat hij als een blok tegen den muur vloog.

Daarop boog hij zich naar de geboeide ne-

gers, haalde een bos fijn bewerkte loopers uit zijn zak te voorschijn en na de sloten onderzocht te hebben, stak hij een der stalen, kunstig bewerkte haakjes in de opening van het eene slot, draaide het rond en met een knal sprong het slot open.

In een paar minuten, nog vóórdat de Arabier, die met zijn hoofd tegen den scheepswand terecht was gekomen, uit zijn halve verdooving was ontwaakt, had de Groote Onbekende de boeien losgemaakt en de beide zwarten stonden op vrije voeten voor hem en kusten zijn handen.

De Arabier staarde voor zich uit, alsof hij spoken zag. Hij kon zich niet verklaren, hoe het den vreemdeling mogelijk was geweest, de zware, ijzeren boeien der slaven los te krijgen.

Meer en meer kwam hij tot de overtuiging, dat zijn passagier met toovermacht was beedeeld.

Hij wist geen woord te zeggen, toen Lord Lister de negers mee naar het dek nam en het tweetal, toen hij weer in zijn stoel had plaats genomen, als twee reuzendoggen aan zijn voeten ging liggen.

Het waren prachtige, buitengewoon gespierde mannen, uitgezochte exemplaren en geen der matrozen durfde een hand naar hen uitsteken om hen naar het ruim van de boot terug te brengen.

Raffles liet hun drinkwater en voedsel brengen, waarop zij begeerig aanvielen.

Daarop riep hij den kapitein bij zich. Maar deze was plotseling spoorloos verdwenen.

In zijn plaats kwam de stuurman om te vragen, wat de heer wenschte en zei:

„Kapitein zijn ziek, ik hem vervangen.”

„All right!” zei Raffles, „vertel je kapitein, dat ik hem zal overleveren aan het dichtstbijzijnde Engelsche oorlogsschip, opdat hij zijn straf kan ondergaan. Hij en gijzelf en de geheele bemanning, die hier openlijk slavenhandel drijft, gij allen zult kennis maken met de Engelsche wetten!”

De stuurman kromde zich als een hond, die geslagen wordt en mompelde eenige Arabische verwenschingen, welke Raffles niet verstond.

„Wij hebben volgens mijn berekening nog een nacht en een dag te varen eer wij te Beira zijn,” zei de Groote Onbekende tot Brand, „en wij moeten in de omstandigheden, waarin wij ons bevinden, goed opletten.

Een van ons beiden moet, als de ander slaapt, de wacht houden. Ik denk, dat ik de beide Somalines zal uitrusten met wapens uit onzen koffer.”

„Dat kan een gezellige boel worden,” antwoordde Brand, „mij bevalt die heele Afrikareis niet en ik wou, dat wij in Londen zaten.”

Zijn vriend lachte en zei:

„Jij bent een eigenaardig mensch, Charly.

Zoodra wij in Londen zijn, is je morgen- en avondgebed: „Ach, beste Edward, laat ons uit Londen gaan,“ . . . en ben je eruit, dan wil je weer terug.”

„En waarom?” vroeg Brand. „Alleen omdat overal, waar jij bent, toestanden geschapen worden, waarbij men zijn leven of zijn vrijheid niet zeker is.”

„Soms door mijn schuld?” vroeg Raffles, „zijn het niet menselijke beesten, die het toeval mij doet ontmoeten? En als man van karakter moet ik mij tegenover hen plaatsen.”

„Dat is waar!” knikte Brand.

Verder zei hij niets, stak een sigaret aan en keek naar de matrozen, die op het voordek bij den stuurman stonden en die heftig gesticuleerend met elkaar spraken.

Raffles wendde zich nu tot de Somalis en vroeg dengene, die Engelsch verstond:

„Hoe heet je?”

„Bukana!” antwoordde de neger, terwijl een straal van dankbaarheid uit zijn oogen blonk.

„All right!” knikte de Groote Onbekende, „luister eens, Bukana, de Arabier en zijn manschappen zijn nu onze vijanden.”

De neger sprong op, rekte zijn lichaam uit, rolde woest met zijn oogen, liet zijn tanden zien als een wild dier en riep:

„No, Massa, Bukana en Satiwo. . . .” hij wees naar zijn makker. . . . „zullen honden van Arabieren en ellendige negers doodslaan en in zee werpen! . . . Wij zijn Somali's en waren lijfwacht van het Groote hoofd der Somali's. Wij zeer sterk zijn!”

Raffles lachte zachtjes en vroeg:

„Hoe ben je gevangenen geworden?”

„Door verraad! Valsche Arabier, niet die — — —” hij wees naar den stuurman, „andere Arabier heeft ons beloofd, voor opperhoofd geweren te zullen geven en ons meegenomen. Wij toen dronken gemaakt en gevangen — — — Bukana en Satiwo nooit weer vuurwater drinken, dat mannen zwak maakt!”

„Houdt je daar aan!” sprak Raffles, „je ziet, wat de gevolgen kunnen zijn van het whiskydrinken! — — Maar luistert nu, ik zal je geweren en wapens geven. Wij moeten oppassen voor die honden daar!”

De oogen van de negers fonkelden, toen Raffles een paar geweren uit zijn hut meebracht en ze hun overhandigde.

Vol eerbied keken ze naar de fraaie Martignigeweren en durfden ze haast niet aan te raken.

Eindelijk zei de Somali:

„O, Massa, Bukana en Satiwo niet weten, wat zij met vuurwapens moeten doen. De groote blanke heer het hun moet leeren.”

Raffles begreep hem.

Daar allerlei zeevogels rondom het schip vloegen, nam hij een geweer, laadde het voor

de oogen der zwarten, die met leergierige blikken toekeken en mikte.

Kort na elkaar schoot Raffles de zes patronen af en vier vogels stortten, door hem geraakt, in zee.

De beide zwarten klaptten vol vreugde in de handen, terwijl de matrozen als met tooverslag naar beneden vluchtten.

Zelfs de stuurman had zijn plaats verlaten en de Dhow dreef onbestuurd op de golven.

Nu begonnen de beide negers te vuren en reeds na korte oefening hadden de intelligente krijgers begrepen, hoe zij de wapens moesten hanteeren en waren zij in staat, zich ermede te verdedigen.

Plotseling maakte een rukwind zich meester van de groote zeilen der dhow en legde het plumpe vaarttuig, ondanks zijn grootte, bijna op zij.

Eerst nu bemerkte Raffles, dat de stuurman zijn plaats had verlaten en dat ook geen der matrozen meer op dek was.

Hij nam den Somaliniger Bukana mee en ging naar de kajuit der manschappen, welke zich in het voorste gedeelte van het schip bevond.

De Groote Onbekende wist, op welke wijze men met dit ruwe, onbeschaafde scheepsvolk moest omgaan en, toen hij tegenover de lui stond, riep hij:

„Willen jullie honden wel eens onmiddellijk aan 't werk gaan? Of hebben jullie lust om kennis te maken met mijn revolver?” vroeg hij op barschen toon.

Dat hielp!

Als een troep kakkerlakken snelden de matrozen naar boven, de stuurman begaf zich weer naar zijn post en binnen eenige seconden bevond de dhow zich weer in haar ouden koers en zeilde naar de kust.

De nacht verliep zonder dat er iets bijzonders gebeurde. Het scheepsvolk en de Arabieren waagden het niet, Raffles en de zijnen aan te vallen en zonder ongelukken brak de ochtend aan.

Reeds tegen den middag kon men door een verreikijker aan de Afrikaansche kust Beira onderscheiden en Raffles begon zijn bagage in orde te brengen.

Brand, die met de Somali's op het dek gebleven was, verbaasde zich erover, dat de matrozen plotseling de zeilen lieten zakken, hoewel men nog eenige uren moest varen eer Beira was bereikt.

De dhow bevond zich nu in onmiddellijke nabijheid der Afrikaansche kust.

Duidelijk kon men hier en daar eenige negerdorpen tusschen palmboschen onderscheiden en kano's met eigenaardige zeilen voeren dichtbij de kust.

Plotseling zag Brand, dat het schip van koers veranderd was; hij keek om en bemerkte, dat de stuurman niet op zijn post was.

De secretaris dacht er echter nog niet aan, dat er een list tegen hen in het spel was. Maar Bukana, die reeds eenige oogenblikken druk praatte met Satiwo in de Somalitaal, klopte Brand nu met kracht op den schouder, zoodat deze verschrikt omkeek en vroeg:

„Wat is er?”

Bukana, die zeer ontsteld scheen sprak half Somalisch en half Engelsch, zoodat Brand hem niet kon verstaan en Raffles uit zijn hut riep.

Onmiddellijk verscheen deze.

„Wij naar land drijven. Zij het schip laten vastloopen — ons allen verbrijzelen!” riep Bukana geheel buiten zichzelf.

Daarop wees hij met zijn hand naar de zee en vervolgde:

„Valsche honden schip verlaten heimelijk, wij niet gezien hebben. Daarginds gaat boot!”

Raffles keek in de richting waarnaar de Somali wees en ontdekte op verren afstand als een notedop de sloep van de dhow, die door het scheepsvolk heimelijk gereed was gemaakt en waarop allen, ook de kapitein en stuurman waren gevlucht, om niet, zooals Raffles hun had voorspeld, kennis te maken met de Engelsche scheepswetten.

Haastig snelde Raffles naar het stuurrad, om het schip een anderen koers te geven. Opvallend gemakkelijk gleed het rad door zijn handen.

Raffles bukte zich en trok aan de touwen, waardoor het roer aan het stuurrad was verbonden en ziedaar... de touwen waren doorgesneden en het schip zoodoende zonder roer.

Elke seconde naderde het al meer en meer, door den stroom gedreven, de branding, waarvan Raffles het witte schuim reeds kon onderscheiden.

Bukana, die hem naar het stuurrad was gevolgd en zag, wat de schurken hadden gedaan, snelde weer terug naar zijn makker, die bij Brand was blijven staan en besprak de zaak met hem.

Raffles wist op dat oogenblik niet, wat hij moest doen om het schip voor een zekeren ondergang te bewaren.

Er was niet aan te denken het roer te herstellen. In de eerste plaats ontbraken daartoe de noodige materialen en ten tweede zou, wanneer hij deze wél tot zijn beschikking had gehad, het toch te lang hebben geduurd, eer het roer hersteld was.

Binnen enkele minuten waarschijnlijk reeds, zou hij de witte brandinglijn hebben bereikt en hij wist wel zóóveel van den toestand van deze kusten af, om te voorspellen wat dan het lot van het schip zou zijn.

Onder die witgekuifde rollers strekte zich een voor het oog onzichtbare klippenreeks uit, klippen, bestaande uit koraalriffen, welke zóó scherp zijn, dat de bodem van elk schip als

een stukje blik wordt opengescheurd. De diepte zou nog te groot zijn, om daar te kunnen staan, zwemmen was, wegens den grooten afstand van de kust, slechts uitstel van executie, zoodat...

Zij schenen reddeloos verloren te zijn.

Raffles ging naar Brand en zei tot hem, terwijl hij hem een sigaret aanbood:

„Wel, mijn jongen, wie weet, wat de volgende minuten zullen brengen. Maar ik bereken, dat wij nog tijd genoeg hebben om een sigaret te rooken, voordat de verdere voorraad zoodanig met zeewater wordt gedrenkt, dat zij, hoezeer het mij ook zou spijten, onbruikbaar worden.

„Rook deze dus met aandacht!”

„Het is werkelijk jammer, dat de tabak haar bestemming mist.”

Brand nam de sigaret met zeer gemengde gewaarwordingen aan. Hij voelde zich plotseling zeer onbehaaglijk, alsof hij zeeziek werd.

„Denk je werkelijk, Edward,” vroeg hij, „dat wij op deze vervloekte doodkist de reis naar de andere wereld zullen maken?”

„Wel, Charly,” lachte Raffles, „het komt eigenlijk voor ons, menschen, op hetzelfde neer, waarop men die reis maakt. Tot dusverre heb ik nog niemand leeren kennen, die ze gespaard is gebleven. Ik ben alleen nieuwsgierig, of wij opgegeten zullen worden door haaien dan wel door zwarte, menschelijke duivels.

„Ik moet je eerlijk zeggen, dat het eerste meer indruk op mij zou maken.

„Raffles in de maag van een kannibaal — daar kan ik mij niet mee vereenigen.”

Brand lachte eenigszins gedwongen en zei:

„Ik moet je eerlijk bekennen, Edward, dat mij noch de haaien... noch de kannibalen bijzonder aantrekken!”

„Wees daaromtrent gerust,” hernam Raffles, „het is eigenlijk ten slotte hetzelfde waar men na zijn dood wordt verteerd. Het doet mij leed voor die beide arme kerels, die ik nu alleen heb gered om ze des te sneller naar de eeuwigheid te helpen.”

Daarop nam hij een stuk papier en zei tot Brand:

„Ik heb een leege cognac flesch in mijn hut. Wij hebben nog tijd genoeg. Ik wil een brief per flesch zenden aan mijn dierbaren vriend, den hoofd-inspecteur van politie Baxter. Ik wil dat heerschappij eindelijk eens een onvermengde vreugde bereiden! Hij moet die flesch als laatste herinnering aan mij in zijn politiemuseum bewaren.”

Zonder zich om Brand te bekommeren, die naar zijn hut ging, nam Raffles een paar blaadjes uit zijn notitieboekje en schreef:

„Mijn waarde inspecteur!

Indien gij deze regelen ontvangt, dan

is de schrik van Scotland Yard, uw goede bekende, John Raffles, niet meer in leven. Met een zekeren dood voor oogen aan de kust van Afrika, zend ik u, aan boord zijnde van een schip, dat zijn ondergang tegemoet gaat, mijn laatste groeten. Ik betuig u mijn oprecht leedwezen, dat het de laatste zullen zijn.

Gij hebt mij zooveel plezier verschaft in den loop der laatste jaren, dat de dood mij niet zwaar zal vallen bij het herdenken dier genoeglijke uren.

Mijn laatste gedachten zullen aan u gewijd zijn.

Groet de Vloot zeer hartelijk van mij.

Mijn nalatenschap, mijn huis in Regentspark enz. zult gij wel willen laten verkopen en de opbrengst aanwenden om jaarlijks eenmaal de arme kinderen van Londen een uitstapje naar buiten te laten maken. Elk der kinderen moet daarentegen een flink geschenk in geld ontvangen.

Volgens de kadastrale legger der stad Londen behoort mij het onder den naam van lord William Aberdeen ingeschreven huis aan het Regentpark No. 14.

Nogmaals beste groeten van

John Raffles en
Charles Brand.

De secretaris was bij hem gekomen en overhandigde hem de flesch.

De Grootte Onbekende stak het papier er in, kurkte haar goed dicht, lakte de opening en wierp de flesch over boord.

Daarop stak hij een allerlaatste sigaret aan, nam toen zijn vriend, die, zich van den ernst der situatie bewust, al bleek begon te worden, onder den arm en begaf zich naar de reeling, om te zien hoe ver zij nog van een wissen dood verwijderd waren.

Reeds hoorde men het donderende geklots van de branding . . . binnen eenige minuten moest de dhow verpletterd zijn.

.

Eerst nu keek Raffles rond naar de beide Somalinegers en plotseling zag hij, hoe zij langs den grooten mast der dhow neergleden, haastig als katten aan de touwen trokken en nu . . . plomp en zwaar gleeed het groote zeil van de dhow naar boven en ving in het volgende oogenblik den wind op, die rechtstreeks van het land naar de zee blies . . .

Onmiddellijk lag het schip stil en begon zich daarna langzaam van de kust zeewaarts te bewegen.

Bukana kwam naar Lord Lister, die vol verbazing naar het gebeurde had gekeken en zei: „Bukana en Satiwo hebben zeilen weer vastgebonden, die schurken losgesneden. Bu-

kana zeilen kan. Nu wij naar Beira komen gauw.”

Hij had geen tijd verder met Raffles te redeneeren, maar moest, daar het schip geen stuur had, dit alleen vooruit brengen door kunstig te laveeren.

En het gelukte hem! Het schip en de opvarenden waren gered.

Zigzaggewijze, dikwijls tot aan de verschaning in het water liggend, voer het schip langs de kust en Raffles bewonderde in stilte de handigheid der beide Somalinegers.

Het was reeds nacht, toen zij de reede van Beira bereikten en de zware ankers lieten vallen op de plaats, die voor de schepen was bestemd.

Op het land moest men ondanks de duisternis hun komst hebben opgemerk. Verscheiden kano's en een dhow, die een groene lantaarn in den mast vertoonde, naderden het schip en legden haar aan.

Een Arabier, in een wit gewaad gehuld, stond in de dhow en riep Raffles toe:

„Dat is immers de dhow Tolkano van Zanzibar?”

„Kom aan boord, Sir,” riep Raffles terug, „ik zal u hier verder te woord staan.”

„Wie zijt gij?” vroeg de Arabier. „Ik wensch den kapitein te spreken!”

Maar Raffles antwoordde:

„Kom aan boord, Sir, of maak dat gij weg komt. De kapitein ben ik!”

De Arabier wendde zich tot eenige kornuiten, sprak met hen, gaf daarop zijn scheepsvolk een teeken en zoowel de dhow als de kano's voeren weer landwaarts terug.

„Dat waren schurken van dezelfde soort als die, welke wij aan boord hadden,” zei Raffles tot zijn vriend Brand, „en nu zullen wij, dunkt mij, met onze wakkere Somalis van mijn voorraad een lekker Engelsch souper gereed maken en daarna nog eens genieten van mijn uitstekende sigaretten.

„Het spijt mij alleen, dat de flesch voor Baxter ergens in den Oceaan rondrijft.

„Als hij haar in handen krijgt, verheugt hij zich met een doode musch. En dan zal hij zijn woede weer koelen op de arme Vloot!”

Een uur later lagen John Raffles, Charles Brand en ook een der Somalis in een diepen slaap, terwijl de andere Somali met het geweer op den schouder, als een goed afgerichte Engelsche schildwacht op dek heen en weer liep en, zooals Raffles hem had bevolen, nauwkeurig wacht hield.

Willy Looks en Peter Düschen hadden reeds besloten hun plan om op Hans Damp te wachten, op te geven, toen zij dezen eindelijk uit den tuin van het consulaat zagen komen.

Hij zwaaide met zijn pet en dit was een teeken voor de wachtenden, dat Hans Damp succes had gehad.

„Jongens!" riep hij, toen hij naderbij kwam, „morgenmiddag gaan wij in zee, ik als stuurman en jullie als matrozen. Wij zullen een tocht van vier weken hebben."

„Europeesche haven?" vroeg Looks.

Hans Damp nam zijn muts af en veegde zich het zweet van het voorhoofd.

„Dat kon de consul mij zelf niet zeggen," zei hij. „Wij zullen aangenomen worden door een oud vriend van hem, een buitenlander. Hier is zijn adres!"

Alle drie bogen hun hoofden over het visitekaartje van den consul en lazen, zoo goed als zij dat konden:

„Zend een stuurman met twee matrozen voor zeilschip „Iduna". De stuurman zal het schip onder zijn eigen naam varen."

Willy Looks en Peter Düschen zetten groote oogen op.

„Wat hebben we nu aan 't handje?" riep Willy Looks, „ben je kapitein geworden?"

Hans Damp keek ietwat verlegen:

„Als ik dat zelf maar wist, jongens," zei hij. „Ik begrijp de zaak niet goed. De consul vertelde mij, dat zijn vriend, een buitenlander, diens kapitein, die anders altijd het schip vaart, had verloren en dat hij mij zoolang als noodhulp wilde nemen, totdat hij een anderen kapitein voor het schip had gevonden."

„Hoe heet de reeder?" vroeg Willy.

„Een vreemde naam," zei Hans Damp. „Hier staat hij op de voorzijde van het kaartje."

Opnieuw boog het drietal zich over het piertje heen en met moeite lazen zij:

„Mouharrem Bey, reeder."

„Toch geen zwarte?" vroeg Looks. „Jongens, als eerlijk Christenmensch vaar ik niet onder de vlag van een zwarte. Neen! Al moest ik ook verhongeren! Mijn vader zou mij doodslaan, als hij hoorde, dat ik door zoo'n heiden gehoord was. Liever liet ik mij maar dadelijk opeten!"

„Nu, houd je mond maar!" wierp Hans Damp hem tegen. „Een neger zal het wel niet zijn, maar een van die Arabieren en die staan bij de Engelschen hooger aangeschreven dan wij, blanken."

„Och kom, daar geloof ik niets van!" riep Looks. „Een Arabier is wel niet heelemaal zwart, maar blank is toch anders. Zoo'n kerel is maar een half mensch. Ik ga niet mee! — — Heb je al handgeld aangenomen?"

„Neen, nog niet, maar ik doe het wel," zei Damp koppig.

„Onzin!" meende Looks, „je zult het wel laten! Laat je scheepspapieren niet bezoedelen. Dat maak je nooit weer ongedaan! — — En je behoeft niet bang te zijn, — — wij hebben geld! — — Wij hebben voor de Engelschen „Schüttel de Bux" gedanst en zullen vanavond nog eens dansen. Voorloopig kunnen wij leven!"

„Ja, ja," zei Hans Damp, „dat is alles goed en wel, maar lang zal dat geld niet duren en dan hebben wij wéér niets."

Peter Düschen, die tot dusverre zwiingend had geluisterd, spuwde zijn pruim uit en zei:

„Jongens, vóór alles moeten wij nieuwe pruimtabak koopen. Wij kunnen veel beter overleggen, als wij maar eerst weer versche tabak aan bakboord hebben om op te kauwen."

„Dat klopt," antwoordden de andere twee en, elkaar op zeemansmanier een arm gevend, layerden zij alle drie naar een herberg aan de haven, waar zij de gewenschte pruimtabak kochten en zich tevens een middagmaal lieten geven.

„Zoo," zei Peter Düschen, „nu kunnen we het wel weer een beetje uithouden en kracht hebben om nog eens over dat zaakje bij den bruinen gauwdief te praten. Want gauwdieven zijn het allemaal, jongens!"

„Hm, hm," bromde Hans Damp, „de consul heeft mij verteld, dat wij vijfmaal zooveel gage krijgen bij den Afrikaan dan wanneer we bij een Europeaan gaan. Met dat geld zouden we gemakkelijk naar huis terug kunnen trekken."

„Hm," bromde nu ook Peter Düschen en stak met het gelaat van een kenner een groot gedeelte van de pruimtabak, welke hij zooveel had gekocht, in den mond.

Daarop zweeg hij een poosje, en eindelijk zei hij, als terloops:

„Dat zaakje is vast niet gezond!"

Willy Looks en Hans Damp keken hem met vragende blikken aan.

„Ja," vervolgde Peter Düschen, „als dat een eerlijke zaak is, zouden we niet anders betaald worden dan overal elders. Toen ik eens in een Chineesche haven lag, kon ik ook op een Engelsch handelsschip komen. Achtmaal zoo hooge gage als die, welke de Duitsche kapiteins gaven.

„Ik verzeker je, jongens, dat is duivelsch verleidelijk.

„Ik was een piepjonge kerel en het was mijn eerste groote buitenlandsche reis.

„Thuis wachtte mijn bruid, je kent haar wel, Martha Klahn uit Alttredewitz. Ik wou trouwen en haringvisscher worden, zooals haar vader en de mijne geweest zijn. Maar —

„De meester op school heeft ons jongens eens een geschiedenis verteld en die had een zinspreuk: alle eerlijke arbeid in de geheele wereld wordt gelijkelyk betaald en alleen daar, waar de duivel iemand in de val wil lokken, daar legt hij in elke maas van zijn net, waarin hij ons vangen wil, een goudstuk — — en — — — verloren zijn wel — — —"

„Ik denk, dat het het beste is, als wij ons niet met dit zaakje inlaten!"

„Dan maak ik de reis alleen," verklaarde Hans Damp.

Zijn beide makkers knikten en antwoordden op eenvoudigen zeemanstoon:

„Je bent oud genoeg, Hans, om te weten, wat je moet doen.“

Zij gingen naar het hotel terug, betaalden daar hun rekening en gingen slapen.

Tegen den avond stonden zij weer op, om zich, evenals alle Europeanen, in den koelen avondwind aan zee te verfrischen.

In hun onmiddellijke nabijheid werd een boot gereed gemaakt.

Het was een van de kleine platte kustdhows, die gemakkelijk door de branding kunnen varen.

„Op de reede moet een zeilschip liggen,“ zei Hans Damp en alle drie keken in gespannen aandacht naar den Oceaan, waar de schepen ankeren.

Op dit oogenblik kwam een lange Arabier naar hen toe, die den zwarten bootslui zijn bevelen had gegeven en vroeg in goed Engelsch:

„Zijn jullie de Duitsche matrozen, die schipbreuk hebben geleden? Waarom zijn jullie nog niet naar mijn kantoor gegaan? De Engelsche consul heeft jullie immers naar mij toegezonden! Waarom zijn jullie niet gegaan?“

„Waar haalt de kerel de brutaliteit vandaan om ons te vragen, waarom we niet naar zijn kantoor zijn gegaan?“ barstte Looks uit.

De Arabier verstond niet, wat Willy Looks had gezegd. Hij kon ook diens toornige oogen niet zien, omdat Looks, evenals Peter Düschen, in het donker stond en Duitsch had gesproken.

Hans Damp echter antwoordde:

„Ik wilde u vandaag niet meer storen, Sir, maar ik zal morgen komen.“

„All right,“ zei de Arabier, „ik verwacht jullie om 7 uur morgenochtend. Pakt dit voordeeltje maar met beide handen aan. Iets dergelijks doet zich niet gauw weer voor!“

Hij ging naar zijn zwarte bootslieden die de dhows hadden gereedgemaakt terug, en stak in zee.

De drie zeelieden staarden hem na, zoolang ze hem konden zien.

„Die kerel heeft een gezicht als een oude aap!“ meende Willy Looks.

„Zoo moet de duivel er uitzien,“ voegde Peter Düschen er aan toe en hij vervolgde tot Hans Damp:

„Als je nog een boodschap voor thuis heb, zeg het ons dan, want ik geloof, dat je je onder menscheneters waagt!“

„Praat toch niet zoo'n onzin,“ antwoordde Hans Damp op knorrigen toon.

„Onzin!“ riep Peter uit. „Een oude matroos heeft mij eens verteld, dat de zwarten hem hadden gevangen, hem in een ton stopten met kippegaas ervoor gespannen en hem zoo als een gans vet mestten om hem later op te eten.“

Willy Looks keek zijn makker met zijn eerlijke oogen verschrikt aan en vroeg:

„Hebben ze hem ook opgegeten?“

„Och,“ antwoordde Peter Düschen, „ik zeg je immers, dat hij het mij zelf heeft verteld. Hoe konden ze hem dan hebben opgegeten?“

„En je zegt, dat ze hem hebben vetgemest!“ riep Willy Looks op beleedigden toon.

„Ja,“ vertelde Peter, „maar opgegeten hebben ze hem niet! — Hij werd namelijk niet vet. Hij bleef zoo mager en zoo dun als een stuk touw en even taai ook.“

Ze hebben hem van alles gegeven. Elken dag werd er een biggetje voor hem gebraden en melk moest hij bij liters drinken. En juist die melk had een uitwerking die hem altijd weer lichter maakte. Nu — op die manier wordt een mensch niet vet! — Ten langen laatste hebben ze hem weer laten loopen.“

„Vertel den jongen toch niet zulke gekke dingen,“ zei Hans Damp. „Ten slotte gelooft hij het nog en schrijft naar huis, dat ik door de menscheneters ben verslonden.“

Nu staarden zij alle drie weer naar de zee en hun scherpe zeemansblikken ontwaarden nu werkelijk achter de branding een groot zeilschip.

„Een zeilschip op de reede!“ riep Willy Looks.

„Maar geen Europeesch!“ meende Peter Düschen. „Dat zie ik aan den mast. Dat zal het schip van den Afrikaner zijn.“

Het duurde wel een half uur, vóórdat de kleine dhow door de branding terugkwam naar het strand.

Nieuwsgierig keken de matrozen toe en zij hoorden hoe de Arabier vloekend tegen zijn bootslieden zei:

„De duivel moge mij halen, als dat niet mijn schip is. Daar is iets niet in orde — wij zullen zoo gauw mogelijk onze dhows in gereedheid brengen en onze lieden wapenen. — Als die vervloekte ongeloovige honden ons weer niet aan boord laten, slaan wij hun de hersens in!“

Nadat de Arabier en zijn bootslieden vertrokken waren, zei Peter Düschen:

„Jongens, hebben jullie het gehoord? Daar buiten ligt een schip, dat de bruine schurk morgen wil enteren. En ik hoorde, dat op dat schip blanken zijn, hij zegt iets van ongeloovige honden en daarmee bedoelt hij ons, eerlijke Christenmenschen!“

„Weet je wat? Ik doe jullie een voorstel: Wij nemen de dhow, die daar ligt en varen ermee naar het schip. Wij zullen best door de branding heenkomen. Hans Damp gaat aan het stuur en hij brengt ons er wel doorheen en naar het schip toe!“

„Ik ben je man!“ riep Willy Looks. „Misschien vinden wij werk op het vreemde zeilschip!“

Ook Hans Damp had niets tegen het plan

in te brengen en daar er geen mensch meer aan het strand was, kon niemand er zich er tegen verzetten, dat zij de vreemde dhow zeevaardig maakten.

Als geoefende zeelieden ging dit karweitje hen glad van de hand en het duurde niet lang, of zij bevonden zich in volle zee.

Op een mijl afstands van hen lag de groote dhow waarop zich Raffles en Brand bevonden. De Duitsche zeelieden kwamen met hun bootje aan stuurboordzijde en zij hoorden de ruwe stem van een neger roepen:

„Wie zijt gij en wat wilt gij?”

„Wij willen den baas spreken,” riep Peter Düschen.

„Hebt gij hem iets te zeggen?”

Het was Bukana, die de wacht had en die in de vreemdelingen aan hun kleeding en aan hun stemmen Europeanen herkende.

Op eenige schreden afstands van hem bevond zich de hut, waarin Raffles en Brand sliepen, terwijl Satiwo voor de deur op den vloer lag.

Haastig sprong deze op, toen Bukana hem aanraakte en greep zijn geweer.

„Wees stil,” fluisterde Bukana, „in een dhow zijn Europeanen en willen massa spreken.”

Hij klopte aan de deur der hut en na eenige oogenblikken verschenen Raffles en Brand, hun revolvers gereed houdende.

In een paar woorden deelde de brave Somali hun het voorgevallene mede en de Groote Onbekende snelde onmiddellijk naar de reeling van het schip, om te zien waar de dhow lag.

„Hallo!” riep hij. „Wat wilt gij?”

Peter Düschen en Willy Looks, die het dichtst bij stonden, keken hem verbaasd aan en Peter antwoordde:

„Voor den drommel! Wij kennen u, Sir! Wij hebben immers met u samen gevaren, toen wij als schipbreukelingen door uw motorboot in den Oceaan werden opgevischt.”

Ook Raffles herkende nu de drie matrozen en riep:

„Dat klopt. Hebt gij mij iets mee te deelen?”

„Ja, baas,” antwoordde Peter Düschen. „Maar daartoe moeten wij aan boord komen en dan moet gij tegen die beide negers zeggen, dat zij hun geweren wel weer op den schouder kunnen leggen en niet op onze koppen mikken. De dingen mochten eens afgaan.”

Raffles glimlachte en beval den Somalis, de matrozen aan boord te laten komen.

„Gooit een touw naar beneden!” riep Hans Damp, „dan kunnen wij de dhow vastmaken. Anders drijft ze weg.”

Raffles zelf wierp een scheepstouw naar beneden.

Nadat de matrozen daarmede hun dhow hadden bevestigd, klauterden zij als apen aan

boord en begroetten Raffles, terwijl zij hem hun ruwe handen reikten.

Hij nam hen mee naar zijn hut en toen zij plaats hadden genomen, vroeg Raffles, wat zij van hem wenschten.

„Wij zijn hierheen gekomen,” antwoordde Hans Damp, „om u te waarschuwen voor een schurkenstreek, die de bruine duivels in hun schild voeren.”

„Wist gij dan dat ik hier op dit schip was?” vroeg Raffles.

„Nee,” antwoordde Hans Damp, „maar wij hoorden aan land, dat hier op dit schip Europeanen waren en daarom zijn wij gekomen.”

„Julie zijt eigenaardige menschen,” zei Raffles. — „Kent gij den eigenaar van dit schip?”

„Natuurlijk,” antwoordde Hans Damp. „Het is een Arabier en hij heet Mouharrem Bey.”

Raffles liet een zacht gefluit hooren om zijn verrassing te uiten.

Dat was de naam, dien hij op het telegram in Londen had gelezen, dat de jonge Harrison van zijn vader had gekregen. Aan zijn adres was de lading geweren naar Afrika gezonden.

Nu mengde Willy Looks zich in het gesprek:

„Weet gij, wij zijn goede vrienden van Hans Damp. Maar hij wil op het oogenblik niets van ons weten.

Die bruine schurk, die u morgen met zijn lieden hier aan boord wilde overvallen, heeft hem een plaats als stuurman aangeboden en wil hem daarvoor zóó veel betalen voor vier weken, als hij op een Engelsch of Duitsch schip in een geheel jaar zou verdienen.

„Nu zijn Peter Düschen en ik van meening, dat dat geen zuiver spel is. Hij wil echter niet luisteren en zegt, dat hij zich morgenochtend als stuurman wil aanmelden bij den Arabier.”

Raffles keek vol belangstelling op.

Geen van de drie kon zijn gedachten raden.

Als een echte jager rook hij het spoor van het wild, dat hij achtervolgde.

Daarop wendde hij zich tot Hans Damp en vroeg:

„Heeft de Arabier je de betrekking als stuurman aangeboden?”

„Nee, mijnheer,” klonk het tot antwoord, „ik kende den Arabier in het geheel niet. Maar ik was heden ochtend even bij den Engelschen consul — — —”

„Mr. Harrison, nietwaar?” viel Raffles hem in de rede.

„Kent gij hem,” vroeg Hans Damp verbaasd. „Ja, zoo heet hij.”

„En wat moest je bij den Engelschen consul?” vroeg Raffles.

„Vrije vaart naar Engeland hebben voor mij en mijn kameraden. Wij wilden op het een of

andere zeilschip werken voor onzen overtocht."

„Zoo, zoo," mompelde Raffles, „en wat zei hij tegen je?"

„Hij bekeek mijn papieren en zag eruit, dat ik al 7 jaar als stuurman vaar en beste getuig-schriften heb. Toen hij die had gelezen, vroeg hij mij, of ik een flinke som geld wou verdienen.

„Natuurlijk zei ik ja. Het is immers geen schande, geld te verdienen!

„Toen vertelde de consul mij, dat hij hier een goed vriend had, een Arabischen koopman en vriend. Die verwachtte vandaag of morgen een groot zeilschip, waarvan de stuurman in Zanzibar een ongeluk was overkomen. Het had voorloopig slechts een plaatsvervangend stuurman aan boord. Hem kon hij voor de verdere vaart het schip niet toevertrouwen."

„Zoo, zoo," zei Raffles nadenkend, „vertrouwde hij je toe, waarheen de tocht zou gaan?"

„Ja, mijnheer," antwoordde Hans Damp, „de consul vertelde mij, dat ik het schip naar de Deutsche Zuidwestafrikaansche koloniën moest brengen en wel naar een havenplaats, die aan een Portugees toebehoort en die niet direct tot het Deutsche gebied wordt gerekend."

„En wat moest je daar in die havenplaats doen?" vroeg Raffles verder.

„De consul zei, dat de Arabier morgen een Engelsche vrachtboot verwachtte, die een groote lading meebracht, welke met ons schip naar de Portugeesche haven gebracht moest worden."

Nu was Raffles volkomen zeker van zijn zaak.

Het schip, waarop hij zich bevond en dat den Arabier toebehoorde, moest de negergeweren naar de plaats van bestemming brengen!

Na eenig nadenken zei hij:

„Gij weet niet, welk een dienst gij uw vaderland bewijst! De Voorzienigheid heeft u in mijn hand tot haar werktuig gemaakt.

Maar vertel mij eerst eens, of de consul ook de beide anderen als matrozen voor dit schip wil hebben."

„Ja, mijnheer!" antwoordde Hans Damp.

„Goed," hernam Raffles. „Ik zal met mijn vriend de rol van je beide kameraden overnemen. De Arabier moet denken, dat wij de matrozen zijn, die bij hem in dienst komen."

„Ja, mijnheer, maar dat is niet zoo eenvoudig," meende Damp. „Gij zult moeten werken en dat zult gij niet kunnen."

„Maak je daarover niet bezorgd," antwoordde Raffles. „Gij zijt aan boord en zult ons werk geven, dat wij kunnen en er zullen bovendien ook wel zwarten aan boord zijn!... Gij beiden...." hij wees naar Willy Looks en

Peter Düschen, „zult met mij en mijn vriend van kleeren verwisselen en intrek nemen in het beste hotel van Beira. Ik zal jullie zooveel geld geven, dat je niet zuinig behoeft te zijn.

Maar vóór alles.... kent de Engelsche consul jellui niet?"

„Niemand kent ons," antwoordde Peter Düschen. „Wij hebben aldoor in de vuile havenkroeg van een Griek gezeten en van den ochtend tot den avond naar de zee gestaard, of wij aan den horizont niet een schip met de vaderlandsche vlag zagen opduiken. Wij wilden graag weer naar huis.

„In vier weken zijn wij niet geschoren en als wij dat gewas —" hij wees naar zijn stoppeligen baard — „laten wegnemen, herkent ons stellig niemand.

„Ik zou wel eens willen weten, hoe dat zal gaan, als wij op eens als voorname heeren in het beste hotel gaan wonen!

„De geheele zaak komt mij erg grappig voor! En het wonderlijkst van alles is, dat de beide heeren, die werkelijk zoo deftig en voor-naam zijn, als eenvoudige matrozen op zoo'n negerschip willen gaan, als dit hier."

„Allright!" zei Raffles, „ik zie wel in, dat ik jullie eenige opheldering moet geven."

Met weinige woorden vertelde hij nu het drietal, dat met gespannen aandacht luisterde, de geschiedenis van de Roemeensche geweren, die aan de negers zouden worden verkocht, opdat deze ze zouden kunnen gebruiken in hun strijd tegen de Deutsche troepen.

„Deze geweren," zoo eindigde Raffles zijn verhaal, „verwacht de Arabier en zij moeten met de munitie op dit schip worden geladen.

„Ik wil die lading verdonkeremanen. Daarom maakte ik deze reis en daarom is het goed, dat gij naar het hotel gaat en daar onder mijn naam intrek neemt, om er zoolang te blijven, tot ik terugkom."

„Ik heb het altijd al gezegd," riep Peter Düschen uit, „dat al het zwarte gespuis, vooral die Arabische schurken, met teer overgoten en in brand gestoken moesten worden."

„Nu doe ik jullie het voorstel," zei Raffles, „dat wij van kleeren ruilen en, als morgen ochtend de Arabier met zijn lieden komt, jullie hem beleefd ontvangt en hem vertelt, dat de geheele bemanning na een muiterij is uitgerukt. Van de beide negers moet gij niets zeggen. Die hebben jullie nooit gezien!"

Willy Looks krabde zich zijn blonden kop en zei:

„Als alles maar goed afloopt. Ik geloof, dat wij evenmin voor gentlemen kunnen spelen, als die beide heeren voor matrozen."

„Wie weet," lachte Raffles, „misschien zijn wij uitstekende matrozen en gaat nu mee, opdat ik jullie mijn bagage toon en jullie de kleeren geef en het overige, dat gij noodig mocht hebben."

Zij begaven zich naar de kajuit en Raffles

begon de beide matrozen te veranderen in heeren. Voor alles zeepte hij ze in en schoor ze, wat zij zich met het grootste genoegen lieten welgevallen.

Daarop trokken zij elegante, witte linnen pakken aan.

Lord Lister gaf hun de sleutels van zijn kleerenkoffers, opdat zij nergens behoefte aan zouden hebben gedurende zijn afwezigheid en ten slotte toonde hij hun zijn papieren, een Engelsche pas ten name van Lord William Aberdeen uit Londen en Charles Wright uit Londen.

Daarna trokken Raffles en Brand de matrozenkleeren aan, wat een algemeen gelach opwekte.

Toen Raffles gereed was, zei Peter Düschen, die hem met een kritischen blik opnam:

„Men zou waarachtig denken, dat gij een echte zeeman waart.”

Nu riep Raffles de beide zwarten, die, zonder er iets van te begrijpen, naar de verkleedpartij hadden gekeken, en zei tot hen:

„Jongens, ik neem jelui nu mee naar land. Jullie moeten vandaag je weg naar je woonplaats te voet voortzetten. De wapens kunnen jullie meenemen. Ik kan jullie nu niet verder helpen.”

De negers keken weemoedig, zij hadden den blanken heer in dien korten tijd zoo lief gekregen, dat de scheiding hun zwaar viel.

Plotseling kreeg Raffles een idee.

„Hoe ver is het van hier naar jullie woonplaats?” vroeg hij.

Bukana dacht even na en antwoordde:

„Wij moeten viermaal de zon zien opgaan. Daar, waar de zon opgaat, heer, ligt Somali-land.”

„All right,” antwoordde Raffles, „jullie hebt veel te lijden van de Arabieren, die je als slaven van Zanzibar wegslepen, niet waar? Omdat jullie geen geweren en geen pa-

tronen hebt, zijn jullie overgeleverd aan hun willekeur.

„Ik wil je een voorstel doen:

„Ik zal binnen drie dagen voor de Somali-kust kruisen en nu moeten jullie aan land beproeven, mijn schip te ontdekken, daar ik geen havenplaatsen ken.

„Gelukt je dat, dan zal ik jullie zooveel geweren en patronen geven, dat jullie alle Arabieren uit jullie land kunt verjagen.”

De oogen der zwarten fonkelden vol vreugde, toen zij dit hoorden. Bukana antwoordde:

„Groote blanke heer! Alle Somalis zullen den grooten blanken heer als beschermer der Somalis toejuichen!”

„Dat is niet noodig!” zei Raffles, „maakt jullie nu gereed, wij gaan aan land!”

Hans Damp had intusschen de dhow zeilvaardig gemaakt en John Raffles, Charly Brand en de zwarten klauterden erin.

Toen zij het schip wilden verlaten, hoorden zij een luid geschreeuw aan boord.

„Wat wilt je nog?” vroeg Hans Damp.

„Hoor eens!” schreeuwde Willy Looks, „vraag eens aan mylord of Peter Düschen of ik voor lord moet spelen. Peter Düschen zegt, dat hij op school beter heeft geleerd dan ik en hij is 2 jaar ouder —”

Raffles moest hartelijk lachen.

Hij ging rechtop in de boot staan en riep terug:

„Jongens! Dat komt er voor een lord niets op aan! Jullie moet er maar om loten. En zorgt nu goed voor alles en drinkt niet te veel sterken drank.”

„Hoeveel mogen wij drinken?” riep Peter Düschen.

Hans Damp, wien het gesprek begon te vervelen, schreeuwde zoo hard hij kon terug:

„Houdt je maar onder de olie.”

Dit waren voorloopig de laatste woorden, welke de drie vrienden met elkaar wisselden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

John Raffles als zeeman.

Het was vroeg in den ochtend toen Raffles, Brand en Hans Damp naar het vuile havenkantoor van den Arabier gingen en daar op zijn komst wachtten om zich door hem te laten aanmonsteren.

De Arabier scheen tamelijk ontstemd en droeg een gordel, waarin een paar revolvers staken.

„Hallo, baas!” riep Raffles op den toon van een Engelsch zeeman, „gij hebt ons hier besteld. Daar zijn we!”

„Waar zijn jullie papieren?” vroeg de Arabier kortaf, „geef ze dan hier.”

Alle drie haalden hun zeemanspapieren te voorschijn, welke zij den Arabier overhandigden.

Deze deed, alsof hij ze doorlas, hoewel hij in werkelijkheid geen letter er van kon lezen. Daarop gaf hij ze terug en gaf elk een pond sterling.

„Hier is jellui handgeld. Het loon is voor vier weken vaart voor den stuurman 100 pond sterling en voor ieder der matrozen 40 pond sterling.

„Zijn jullie het daarmee eens?”

„Ja, baas,” antwoordden alle drie.

„Wacht dan hier, totdat ik terugkom. Ik ga met mijn lieden mijn schepen onderzoeken, die daarginds buiten de haven liggen.”

Toen hij de deur van het kleine gebouwtje opende, weerklonk van zee de stoomfluit van een groot stoomschip ten teeken, dat dit op de reede het anker zou uitwerpen.

Haastig liep de Arabier naar de gereedliggende dhow en na eenige korte bevelen gingen zij in zee.

Raffles, die onder zijn matrozenblouse een goeden verrekijker verborgen had, haalde dien te voorschijn en volgde daardoor de door de branding schietende dhow.

Hij zag duidelijk, hoe de dhow aan stuurboordzijde van het schip aanlegde en Willy Looks en Peter Düschen in hun helderwitte kleeven met den Arabier aan het onderhandelen waren.

Wat er gesproken werd, kon hij natuurlijk niet waarnemen. Maar de geheele aangelegenheid speelde zich vreedzaam af en na een paar minuten klauterde de bemanning met den Arabier aan boord en begon de bagage, verscheidene koffers en kisten van Raffles van het schip in de dhow over te brengen.

Weldra verliet de dhow met Willy Looks en Peter Düschen, den Arabier en eenige bootslui het schip en voer landwaarts.

De Arabieren hadden twee zwarte bootslui aan boord achtergelaten.

John Raffles, Charly Brand en Hans Damp zagen door het kleine venster van de loods den valschen lord en zijn secretaris en amuseerden zich kostelijk om de stijve bewegingen en den grooten ernst van Peter Düschen en Willy Looks.

Zij liepen trots als pauwen tusschen de bagage heen en weer en meenden hun voor naamheid te moeten bewijzen door zoo grof en lomp mogelijk te zijn.

Het scheelde niet veel, of behalve de bootslieden had ook de Arabier een trap van hen gekregen.

Met voldoening zag Lord Lister, dat de Arabier en zijn lieden vol angst en eerbied voor hen waren en dat werkelijk een vuistslag of schop het beste middel was om zich door die zwarte deugnieten te doen eerbiedigen.

Toen de beide Duitschers met de bagage van Raffles aan land stonden wenkte Peter Düschen de op het strand rondsloeterende

negers en beval hun, de bagage naar het hotel te brengen.

Het duurde niet lang, of de Arabier kwam het kantoor binnen met de woorden:

„Maakt jullie gereed, boys, ik neem je dadelijk mee in zee. Gaat het schip klaarmaken voor het vertrek. Er is veel te doen. Haalt jullie bagage en komt!”

„Wij hebben geen,” antwoordde Hans Damp met een pijnlijk lachje, „de haaien hebben onze kisten opgevreten — of misschien is mijn kist op het strand geworpen en draagt nu de een of andere neger mijn onderbroeken en lekkere warme sokken.”

Zij volgden den Arabier naar de dhow, die reeds weer gereed voor de vaart, aan het strand lag.

Na korten tijd bereikten zij het schip en de Arabier klauterde met zijn lieden, gevolgd door Raffles, Brand en Hans Damp aan boord.

Hij bracht Hans Damp naar het stuurrad en deze zag onmiddellijk, dat de touwen waren doorgesneden en de boel niet in orde was.

Dadelijk zette de Arabier mannen aan het werk om onder leiding van Hans Damp het roer te herstellen.

Na een half uur was dit gebeurd en nu werden de zeilen geheschen en ook daar de doorgesneden touwen weer in orde gebracht. Daarna werd het anker gelicht, waarbij Raffles en Brand hard moesten werken en eindelijk voer het schip naar het stoomschip, dat een halve zeemijl verder lag.

De Arabier ging aan boord van het schip en was weldra in gesprek met den kapitein. Daarop begon de overgave van de lading.

Lange houten kisten waren het, waaraan Raffles duidelijk zag, dat zij geweren moesten bevatten.

De vuurwapens waren bij 100 stuks te zamen verpakt.

Het was zulk een aanzienlijke lading, dat de dhow tot aan de waterlijn werd gevuld.

Ten laatste kwamen de munitiekisten, die bovenop het dek opgestapeld en met geolied zeildoek bedekt werden.

Toen de Arabier weer aan boord van zijn eigen schip kwam, overhandigde hij Hans Damp eenige papieren en zei:

„Hier zijn de scheepspapieren, Mr. Damp. In de kisten bevindt zich golfzink voor het bouwen van loodsen voor een groote plantage. In de kleine kisten op dek zijn spijkers en schroeven.

Laat nu de zeilen in gereedheid brengen en hier, mijn vertrouweling, Ben Ali, zal u den koers aangeven, dien het schip langs de kust moet nemen.

Hij kent de plaats, waar de waren ont-scheept zullen worden.

Bij gunstige vaart zijt gij er in vier dagen.

Proviand en water heb ik op het voorschip laten brengen.

Breng het schip, nadat de lading is gelost, weer naar Beira terug."

Hij wilde Hans Damp een hand geven, wat deze echter toevalligerwijze niet zag.

Daarop verliet de Arabier met drie bootslui het schip, waarop slechts twee zwarten en de vertrouwde van den Arabier achterbleven.

"Een sluwe vos!" fluisterde Raffles Brand toe. "Als een Engelschman, Franschman of Duitscher onze scheepslanding mocht onderzoeken en de gevaarlijke lading vindt, dan laat hij ons natuurlijk, omdat onze kapitein een Europeaan is, rustig passeeren.

"Was hij een neger of een Arabier, dan werd hij aan den hoogsten mast opgehangen en de lading werd verbeurd verklaard. — Een fijn overwogen zaakje!"

De dhow, een solide, goed gebouwd schip, verwijderde zich langzaam van het stoomschip en na eenige uren had men de Portugeesche haven uit het gezicht verloren en langzaam vervolgde het schip zijn eentonigen weg.

De matrozen hadden niets te doen en Brand en Raffles zaten bij Hans Damp sigaretten te rooken.

Ben Ali, de vertrouweling van den Arabier, een man met een sluw gezicht, lag in een hangmat midden op het dek en deed alsof hij sliep.

De beide zwarte matrozen waren naar beneden gegaan.

"Wij hebben de geweren, waarover ik sprak, aan boord," zei Raffles tot Hans Damp.

"Een vervloekte lading!" antwoordde deze. "Wat zullen wij nu doen?"

"Heel eenvoudig!" lachte Raffles, "zoodra het donker is, veranderen wij van koers en gaan niet naar het Zuiden, maar in Noordelijke richting naar de Somalikust. — In handen der Somalis zijn de geweren niet meer gevaarlijk. Integendeel, zij zullen die bruine schurken, de Arabieren, een gevoelig lesje geven."

Ben Ali sliep nog steeds, toen tegen zons- ondergang plotseling Raffles en Brand hem overvielen, een prop in den mond stopten en hem aan handen en voeten bonden.

Daarop riepen zij een der zwarten aan dek en deden met hem hetzelfde. Nu was het een kleinigheid den anderen zwarte hetzelfde lot te doen ondergaan, waarna zij heer en meester waren van het schip.

Zij namen den Arabier de prop weer uit zijn mond, waarop deze in een vloed van scheldwoorden losbarstte. Maar hij was ongewapend en kon niets doen.

De koers van het schip werd nu gewijzigd en de dhow voer terug om langs Beira de Somalikust te bereiken.

Reeds tegen den ochtend zagen zij den vuurtoren van Beira.

Raffles zei lachend tot Charly Brand:

"Als de Arabier wist, dat zijn geweren naar een verkeerden kant gaan, geloof ik dat de kerel krankzinnig werd!"

Zonder eenig ongeval voeren zij gedurende de volgende dagen en nachten bij goed weer langs de kust, totdat zij op een ochtend een luid geschreeuw van land hoorden en daarop zagen, hoe een groote menigte lange kano's door de branding naar hun schip toekwamen.

Alle waren bemand met krijgers in volle veerentooi, doch overigens naakt, gewapend met lans en zwaard en Hans Damp, die het doel van dit bezoek niet begreep, riep tot Raffles:

"Laat ons alle geweren en revolvers hier halen! De menscheneters komen!"

Lord Lister echter keek kalm door zijn verrekijker naar de naderende bootjes en zei met een vroolijk lachje tot Brand, die met kloppend hart naast hem stond:

"Jongen, het zijn de Somalis! Daar in de roode kano, vooraan staat Bukana en zwaait met een vlaggetje!"

Weltra hadden de kano's het schip bereikt en vol bewondering keek Raffles naar de gespierde, prachtige gestalten der mannen, die erin zaten.

Uit een der grootste klom Bukana aan boord en hem volgden verscheidene andere krijgers, wier rijke veerentooi er op wees, dat zij opperhoofden waren.

Bukana speelde voor tolk en stelde de hoofden als de zonen der voornaamste opperhoofden der Somali's voor. Hij zei, dat hij Raffles en zijn vrienden uitnoodigde om hen te bezoeken, opdat zij voor het vorstelijke geschenk hun dank zouden kunnen betuigen.

Daarop werden de kisten geweren en de munitie uitgeladen.

De Somali's gingen hierbij op zeer practische wijze te werk.

Nadat zij een kano geheel hadden volgeladen met kisten, sprongen roeiers en krijgers in het water en, naast de booten zwemmende, brachten zij deze aan land.

Hoewel de geheele oorlogsvloot der Somali's zich rondom het schip had verzameld, duurde het vele uren, vóórdat de vracht was gelost.

Ten slotte liet Raffles den gevangen Arabier, Ben Ali en de beide negers naar land brengen en eindelijk verliet ook hij, vergezeld door Brand en Hans Damp de dhow.

De Somali's hielden het schip nu bezet en Hans Damp beloofde hun, door tusschenkomst van Bukana, dat hij hun zou leeren sturen en zeilen.

Te midden van een eerewacht van meer dan 1000 krijgers begaf Raffles met zijn vrienden zich naar het groote Somalidorp en werd naar de kraal van het opperhoofd gebracht.

De gevreesde heerscher ontving Lord Lister

zeer vriendschappelijk en liet hem een middagmaal bereiden uit kippen, eenden, rijst en vruchten, waarbij appelwijn werd gedronken uit eigenaardige hooge bekers. Daarop werd aan Raffles en zijn makkers een hut aangeboden, van prachtige, nieuwe latten en muskietennetten voorzien en zij konden eindelijk, na een zeevaart van vier dagen, hun vermoede leden behaaglijk uitstrekken.

De gevangenen echter werden in een stevige kraal opgesloten.

Toen Raffles des avonds ontwaakte, weerklonk het doffe geluid van pauken, het scherpe getoeter op antilopenhorens, het rinkelen van bellen en het gelijkmatige gezang der Somalis.

Bij reusachtige vuren begonnen zij, Raffles ter eere, hun dansen uit te voeren.

Daarop gaf Raffles de geweren der Roemeensche armee, opgestapeld in lange rijen van kisten, aan het opperhoofd der Somalis.

Hij was de eerste, die een geweer met patronen laadde en het in de lucht afschoot.

Luide vdeugdekreten uit de monden der krijgers weerklonken en zij vingden een nieuwen vreugdedans aan.

Lord Lister moest de eereplaats aan de rechterhand van het opperhoofd innemen, waar anders slechts diens lievelingsvrouw mocht zitten.

Toen hij tegen het kriecken van den dag met Brand en Hans Damp naar de hutten ging, om zich ter ruste te begeven, zei laatstgenoemde.

„Zooveel als vandaag, heb ik nog nooit geleden en gedronken. Ik moet alleen maar af en toe denken aan het lot van Willy Looks en Peter Düschen als de Arabier merkt, dat wij niet terugkomen.”

„Wees gerust,” zei Raffles, „ik zal er wel voor zorgen, dat hun niets gebeurt. Ik moet toch nog een appeltje schillen met den Engelschen consul te Beira!”

Deze woorden stelden Hans Damp gerust en hij kroop in zijn hut.

ZESDE HOOFDSTUK.

De onechte Raffles.

Willy Looks en Peter Düschen waren ondertusschen in hotel Roal de schrik van den hotelhouder en de gasten geworden. De Griek op wien ze nu hun woede koelden, pijnigde tevergeefs zijn hersens met de vraag, vanwaar hij deze lieden kende, want ze kwamen hem in elk geval bekend voor.

Dat lord William Aberdeen en zijn secretaris dezelfde waren als de matrozen, die hij er uitgesmeten had, viel hem in weerwil van de gelijkenis, die hij af en toe meende te ontdekken, niet in. Dat was toch gewoonweg ondenkbaar!

In den beginne was hij wantrouwend geweest en had voor alles vooruitbetaling geëischt.

Peter Düschen evenwel, die meer dan 1000 pond sterling in den zak had, gaf hem tegelijk met het geld, een schop, en riep:

„Jij Grieksche schurk, jij meent misschien, dat je met ons kunt doen als met die arme matrozen! Wij hebben geld, schurk, schavuit! Voor iedere brutaliteit, die je je permitteert, krijg je van mij een pak ransel! Bedenk dat wel!”

Na deze terechtwijzing liet de Griek zich niet meer zien in de buurt der beide vreemdelingen, doch liet alles door een van zijn zwarte kellners bezorgen.

Ook de Engelsche gasten, die in het hotel logeerden, gingen het tweetal zoo ver mogelijk uit den weg.

Dezen stelden er een genoeg in, deze nietsdoeners te imponeeren, en niemand der

Engelschen waagde het zich te meten met de groote lichaamskracht, die de gewaande lord en zijn vriend bezaten.

Peter Düschen zat den heelen dag bij whiskey met sodawater, terwijl Willy Looks zoo vaak mogelijk bij hem ging zitten. Hij had voortdurend honger als een wolf.

In zalig nietsdoen brachten ze op deze wijze de dagen door en vermoedden niets kwaads.

Er waren reeds vijf dagen verlopen sedert Raffles met de dhow was vertrokken, toen tegen den avond van den zesden dag de voormalige bemanning van de dhow, bestaande uit Ben Ali en de twee negers, na een lange wandeling langs de kust uitgeput in Beira aankwam en den Arabier de oorzaak van hun verwijdering van het schip meedeelde.

Mouharrem Bey schuimbekte van woede, toen hij vernam, dat de beide vreemdelingen de slaven bevrijd en hem van zijn voornaamste bron van inkomst beroofd hadden.

Op wraak zinnend, snelde hij naar zijn vriend, den Engelschen consul Harrison.

Nadat deze de oorzaak van de opgewondenheid van den Arabier had vernomen, haalde hij de schouders op en zei:

„Ik kan u in dit geval niet helpen! Gij weet, dat handel in slaven verboden is, en er voor dengeen, die zich daarmee inlaat, de doodstraf op staat. Misschien kan de Portugeesche consul u helpen.”

De Arabier ging nu naar dezen, doch met hetzelfde negatieve resultaat.

Daarom besloot hij zich eigenhandig op de beide vreemdelingen te wreken en overlegde met zijn manschappen, wat ze zouden kunnen doen.

De voormalige stuurman van het schip ging met den Arabier naar het hotel, om de kamers te weten te komen, waarin de beide vrienden woonden.

Zij hadden het plan gemaakt midden in den nacht met hun manschappen de beide blanken in hun kamer te overvallen en een heel eind het land in mee te nemen. Op een eenzame rubberplantage zouden ze gestraft worden.

De Griek wees hun de kamers der vreemdelingen, zonder dat hij wist, waar het om ging, daar de Arabier verklaarde, dat hij voor een zakenvriend, die spoedig zou arriveeren, twee goede kamers zocht.

Peter Düschen en Willy Looks, die den raad van hun vriend, Hans Damp, om zich stevig onder de olie te houden, getrouw hadden opgevolgd, verkeerden ook dien avond in een toestand van halve dronkenschap, daar zij eenige flesschen port hadden gemaakt.

Het was een warme, zwoele, windstille avond en bij de heerschende vochtigheidsgraad van de lucht onverdraaglijk warm.

Door het drinken hadden de twee matrozen daar nog meer last van dan anders en waren blij, dat zij eindelijk op hun kamer hun kleeren konden uittrekken. Daar zij het binnenshuis veel te warm vonden om te slapen, haalden zij al het beddegoed van hun ledekanten en wierpen het op de veranda. Daar wilden zij dien nacht slapen.

Spoedig waren zij in vasten slaap en Peter Düschen snurkte, dat de wanden van bamboe ervan dreunde.

Opeens werden de muskietnetten van buiten omhooggeschoven en verscheiden donkere gestalten sprongen de kamer binnen.

Het licht van een kleine lantaarn viel op het gelaat van Peter Düschen, en daarna ook op dat van Willy Looks.

Het was de Arabische stuurman, Ben Ali, die de lantaarn in zijn hand hield.

„Goddam!” vloekte hij, „dat zijn de Engelschen niet, die wij zoeken, maak geen leven, jongens wij hebben ons vergist!”

Nog éénmaal liet hij het licht vallen op het gelaat van Peter Düschen en nam diens gelaatstrekken scherp op, daarop schudde hij het hoofd, gaf zijn manschappen een teeken, en onhoorbaar klonnen de gestalten weer door het raam op straat, en noch Willy Looks noch Peter Düschen vermoedden, in welk gevaar zij hadden verkeerd.

De Arabier wist niet, wat hij van de verklaring van zijn stuurman moest gelooven.

„Ik heb de heeren zelf,” zei hij, „bij de

dhow van boord gehaald. Elke vergissing is dus buitengesloten.”

Doch zoowel de stuurman als ook verscheiden matrozen verzekerden hem met den heiligsten eed, dat de heeren, die in het hotel verblijf hielden, niet dezelfde waren als die welke zij van Zanzibar naar Beira zouden brengen.

Bijna radeloos keek de Arabier zijn manschappen aan. Hij kon dit raadsel onmogelijk oplossen.

Hij wikte en woog, of er ook een vergissing zijnerzijds had plaats gevonden, doch er bleef hem niets over, dan zich bij het oordeel der manschappen neer te leggen, die steeds weer verklaarden, dat het niet de heeren waren, die hij zocht.

Den volgenden ochtend begaf de Arabier zich opnieuw naar den Engelschen consul en deelde hem mee, dat de gentlemen, die in het hotel verblijf hielden, bedriegers moesten zijn.

Zijn stuurman en matrozen, die Lord William Aberdeen kenden, daar zij hem van Zanzibar naar Beira hadden gebracht, konden onder eede verklaren, dat de heeren in het hotel niet hun passagiers waren geweest.

De consul schudde het hoofd.

Ook hij wist niet wat hij er van denken moest. Na zijn helmhoed te hebben opgezet begaf hij zich naar den Portugeeschen consul.

Nadat deze de zeldzame geschiedenis had aangehoord, trok hij zijn gelaat in den gewichtigen officieelen plooi en verklaarde, dat hij zich dadelijk naar het hotel zou begeven, om vast te stellen, wie die menschen waren.

Hij nam twee zwarte Portugeesche politieagenten mee en wandelde met hen naar het hotel, waar Peter Düschen dien ochtend al achter zijn achtste flesch sodawater met whiskey zat, om zich volgens zijn zeggen, tegen die verduivelde droogte inwendig nat te houden.

De Engelsche gentlemen, die behalve het tweetal, nog op het terras zaten, keken belangstellend op, toen de consul van Portugal met de beide politieagenten, gevolgd door den Engelschen consul en den Arabier, het terras betraden.

Toen Willy Looks de politieagenten in hun eigenaardige kleederdracht zag, begon hij hardop te lachen en zei tot Peter Düschen:

„Kijk eens, die zien er uit, alsof ze naar een gemaskerd bal moeten.”

Peter Düschen keek even op en antwoordde droogjes:

„Laat de apen loopen!”

Op dit oogenblik trad de Portugeesche consul naar hen toe en zei:

„Pardon, gentleman, ik heb een vraag tot u te richten.”

„Ga je gang!” antwoordde Peter Düschen in het plat-Duitsch, hetgeen de consul niet verstond, doch dat deze voor Hollandsch hield,

„Ik wilde u vragen," ging hij verder, „of gij Lord William Aberdeen zijt."

Peter Düschen rekte zijn hals eens uit en keek den consul aan met een paar oogen, die niets goeds verrieden. Daarop zei hij, weer in het plat-Duitsch:

„Wat gaat jou dat aan, wie ik ben, moet je soms geld van mij hebben?"

De consul verstond hem niet en probeerde het nu in het Engelsch.

„Allright," zei Peter Düschen in zijn matrozen-Engelsch, „ik bedoel, wat het u aangaat, wie ik ben. Gij vraagt dat, alsof ik u geld schuldig ben."

„Er bestaat vermoeden," antwoordde de consul, „en weliswaar sterk vermoeden, dat gij niet lord Aberdeen zijt, voor wien gij u hier in het hotel hebt uitgegeven."

Een Engelschman, die er bij stond en het gesprek had gevolgd, riep tot den consul:

„Als dat een lord is, consul, dan ben ik een neger!"

„Zoo zie je er ook uit!" knikte Peter Düschen met vaste overtuiging op zijn gelaat en wendde zich nu tot Willy Looks, die in de buurt aan een tafel zat en een biefstuk at: (Dat was al de tweede dien ochtend).

„Toe, Willing," riep Peter Düschen, „kom toch eens hier!"

„Heb nu geen tijd," antwoordde Willy Looks en kauwde op zijn beef, die een weinig taai scheen te zijn.

„Hou eens op met eten," riep Peter Düschen, „je kunt me misschien helpen, de heeren hier te overtuigen, dat ik een Lord ben. Zij wagen het, dit te bestrijden."

Willy Looks zag, dat Peter Düschen op matrozenmanier zijn hemdsmouwen hoog omgeslagen had, en dat was voor hem hetzelfde als voor een stier een roode doek.

Hij liet zijn maaltijd staan en liep naar het twistende groepje menschen.

„Wat?" schreeuwde hij tot den consul, en verviel direct op matrozenmanier in den jijen-jou-toon, „wou je mijn vriend beledigen en beweren, dat hij geen lord was? — Ze hebben je zeker in lang niet de bakboordzijde ingeslagen?"

„Ik neem de stuurboordzijde!" schreeuwde Peter Düschen.

Zij balden hun vuisten en wilden den consul te lijf gaan, toen opeens de politie-agenten hun geweer op hen aanlegden.

Met een vlugge armbeweging sloeg de aangevallene de wapens neer. (Zie titelblad.)

De consul trok een revolver en riep:

„Terug! In naam van den koning van Portugal!"

„Ga eens gauw naar boven!" zei Peter Düschen tot Willy Looks, „en haal onze schietkanonnen ook eens naar beneden."

Toen zijn vriend zich wilde verwijderen, riep de Portugeesche consul:

„Blijf staan, of ik schiet!"

„Ben je gek!" schreeuwde Peter Düschen, „fatsoenlijke menschen hier als roovers te overvallen, en dan nog wel op ons te willen schieten, alsof we negers waren?"

Nu mengde zich ook de Engelsche consul in het gesprek en zei:

„Kunt gij door papieren bewijzen, dat gij lord Aberdeen zijt?"

„Natuurlijk!" antwoordde Peter Düschen, „doch vooraf zou ik gaarne willen weten met welk doel!"

Nu trad de Arabier Mouharrem Bey naar voren en naast hem zijn stuurman Ben Ali.

„Mijn stuurman hier," zei de Arabier, „kent lord Aberdeen en beweert, dat hij er anders uitziet dan gij!"

„Zoooo!" meende Peter Düschen op langgerekten toon, „in de oogen van dien halven neger zullen wij Europeanen wel net zoo op elkaar gelijken als voor ons een troep zwarten of een troep Chineezen. In dat geval ziet de eene er precies uit als de andere."

„Maak hier geen onbehoorlijke grappen!" riep de Portugeesche consul uit.

„Laat nu uw papieren zien, dan is de zaak afgelopen."

Peter Düschen tastte in zijn achterbroekzak, waar hij in een leeren portefeuille, die Raffles hem had gegeven, zoowel de papieren als de bankbiljetten bewaarde.

„Vóór alles," hernam hij, toen hij de papieren uit zijn zak haalde, „zeg mij eerst eens, wie gij eigenlijk zijt."

„Ik ben de Portugeesche consul," luidde het antwoord.

„Zoooo," antwoordde Peter Düschen op langgerekten toon, „kunt gij mij dat bewijzen?"

„De heeren hier kunnen verklaren, dat ik het ben," zei de man.

„Neen," zeide Peter Düschen, „wanneer gij mij geen papieren kunt laten zien, geloof ik u niet!"

„Vlegel!" vloekte de consul.

Daarop stak Peter Düschen bedaard zijn papieren weer in den broekzak en zei:

„Loop dan maar naar de maan!"

Onverschillig, alsof er geen beambten waren, schonk hij zich een glas sodawater in, vermengde het voor de helft met whiskey en begon te drinken. Het vele praten had zijn keel droog gemaakt.

Op het oogenblik, dat hij het glas aan den mond zette, paktten de beide politie-agenten, op een teeken van den Portugeeschen consul, zijn arm en probeerden dien vast te houden.

Zij hadden echter geen rekening gehouden met de reuzenkracht van Peter Düschen.

Met één ruk van zijn schouders schudde hij de beide negers van zich af en wierp hen als een bundeltje vodden tegen de beide consuls aan, die hierdoor met de politie-beambten op

den grond vielen en als het ware een groot kluwen vormden.

Dadelijk daarop riep hij:

„Willing, pak aan! Er uit met de kerels!”

Voordat de op den grond liggenden konden opstaan of van hun wapens gebruik maken, werden zij door de Pommersche vuisten der beide matrozen opgenomen en vlogen zij als zakken vuil goed over de leuning der veranda op straat, waar ze bleven liggen.

Luid schreeuwend vluchtten de overige gasten uit de buurt van de kampplaats en toen niemand meer op de veranda was, zei Peter Düschen:

„Ziezoo, Willing, nu moesten we, dunkt me, naar onze kamers gaan om onze schietijzers te halen. Want je zult zien, dat die kerel nu het heele Afrikaansch-Portugeesche leger mobiel maakt.”

„Nu,” antwoordde Willy Looks, „dat leger ken ik! Dat bestaat uit twee dozijn armzalige negers, bij wie het ongedierte beter loopt dan zijzelf! Die zullen we ons wel van den hals kunnen houden.”

Zij gingen beiden naar hun kamer, hingen zich geweren over de schouders en staken verscheiden revolvers in den riem om hun middel.

Zwaar gewapend gingen zij weer op de veranda zitten en wachtten de dingen af, die komen zouden.

Lang behoefden ze niet te wachten.

Trommelslag en trompetgeschal riep de soldaten van het Portugeesche consulaat bij elkaar en aan het hoofd van den troep marcheerde de consul opnieuw naar het hotel.

„Kijk eens,” zei Willy Looks, „ze hebben zoowaar hun vaandel meegesleept!”

Peter Düschen keek even op en zei: „Dat moesten ze liever laten wasschen. Het ziet er vuil genoeg uit!”

Het waren ongeveer dertig slecht gewapende negers, met wie de consul thans den stormaanval op het hotel zou wagen.

Zoowel de Engelsche consul als de Arabier Mouharrem Bey, met zijn manschappen, en ook de overige Europeanen ter plaatse sloegen het schouwspel op behoorlijken afstand gade.

De soldaten formeerden zich voor het hotel in een lange linie en plantten de bajonetten op hun geweren.

„Die willen ons angst aanjagen,” meende Peter Düschen. „Wel verduiveld, ik ben met Chineesche zeeroovers slaags geweest en met Maleiers, kerels, die van het halsafsnijden een beroep maakten, en nu denkt deze bende, dat een Pommersche zeebonk, een Deutsche matroos, bang voor hen is.

„Ze zullen me even leeren kennen. Let maar eens op, als hazen loopen ze weg.”

Hij liep naar de leuning, ging achter een

houten zuil staan, stak rechts en links een revolver vooruit en riep:

„Eén, twee, driel!”

Daarna loste hij uit ieder der revolvers twee schoten in de lucht, die onder de soldaten een ware paniek deden ontstaan.

Met den vaandeldrager aan 't hoofd renden ze als een troep schapen uit elkaar en vluchtten in den tegenoverliggenden tuin van den Engelschen consul of in de naastbijzijnde huizen.

Alleen de Portugeesche consul was blijven staan en riep tot Peter Düschen:

„Geef u over! Ik maak er u op attent dat gij u schuldig hebt gemaakt aan een ernstig vergrijp, door met gewapende hand tegenstand te bieden aan de Portugeesche regering.”

„Klets niet en ga naar huis,” riep Düschen opnieuw. „Wij zijn niet begonnen, maar jij! Als je nu niet weggaat, zal ik je neus eens vegen met mijn kogels. Ik tel tot drie!”

Hij had nog niet tot drie geteld, toen de consul al den terugtocht aanvaardde, zoodat Willy Looks hard begon te lachen.

Toen zei Peter Düschen:

„Als wij weer thuis zijn, gelooft niemand, dat wij het geheele Portugeesche leger in Afrika op de vlucht hebben gedreven. Dat is nog eens een overwinning, Willing!”

„Ja, ja,” meende Looks, „dat is alles goed en wel, maar de duivel mag weten, hoe dat allemaal zal afloopen. Ik hoop maar, dat het niet lang meer duurt, voordat de lord komt met Hans Damp en ons uit den nood helpt.”

„Ik heb dorst,” zei Peter Düschen en schelde om een kellner. Maar niemand verscheen. Alle bedienden en gasten hadden met den hotelhouder de vlucht genomen.

„Kijk jij eens,” zei Peter Düschen, „of je ook een van die zwarte honden ziet. Ik heb dorst. Als je niemand vindt, dan nemen wij wat wij vinden en bedienen ons zelf.”

Looks verliet de veranda en doorzocht het huis.

Even later kwam hij terug en zei:

„Ze hebben hem allemaal gesmeerd!”

„Des te beter!” hernam Peter Düschen, „dan behoort ons het hotel toe en behoeven we niemand meer te betalen.”

„Ik ben alleen maar nieuwsgierig, wat ze nu zullen gaan doen.”

„Ik heb eens een dergelijke geschiedenis in China gehad,” begon Peter Düschen te vertellen. „In Tsingtau was het. Daar was ik met een bootsman in een Chineezenhol geraakt. Wij moesten daar vijf dagen lang ons leven verdedigen. Ik geloof dat de negers hetzelfde zullen doen als de Chineezzen. Dichtbij durven ze niet komen; daarvoor hebben ze hun zwarte huid te lief. Maar ze zullen zich buiten opstellen en ons belegeren.

„Het is nu hoofdzaak, dat we voor jou genoeg te eten en voor mij genoeg te drinken vinden. Daar zullen we dadelijk eens een onderzoek naar instellen en ons dan zoo lang in onze kamer opsluiten tot onze vrienden terugkomen. Me dunkt, die kunnen elken dag komen.

„Als Hans Damp nu ook nog hier is, veroveren wij geheel Beira. Dan hijschen wij hier de Duitsche vlag en geven het nest cadeau aan onzen Minister van Koloniën.

„Ik verzeker je, Willy, dat wij hier in Afrika nog voorname lui worden.”

Ze sleepten nu alles, wat zij aan voorraad vonden, naar hun kamer op de eerste verdieping, barricadeerden de deur en gingen zeer tevreden een pijp rooken.

Buiten klonk opnieuw een trompetsignaal en daarop kwam een hagel van kogels neer in het houtwerk van het hotel, zoodat het klonk, alsof zware regendroppels tegen de muren tikten.

Verscheiden kogels vlogen ook door de ruiten en door het plafond.

Peter Düschen was op zijn bed gaan liggen en was beneveld door de vele whiskey en door de warmte, in slaap gevallen.

Willy Looks, wien de toestand nu toch te gevaarlijk werd, gaf hem een por in z'n ribben en zei:

„Peter, hoor je niet, dat de negers schieten?”

„Och, loop heen,” bromde Peter Düschen, zijn oogen half openende, „maak je daar niet ongerust over. Als die zwarte schavuiten schieten, zijn ze het minst gevaarlijk.

„Ze raken nooit iemand. Ga ook maar gerust liggen slapen.”

Hij keerde zich op zijn rechterzij, met het gelaat naar den muur, en terwijl daar buiten onafgebroken de salvo's weerklonken, begeleidde hij deze muziek met luid gesnurk.

Maar Willy Looks zat op een stoel en was niet in staat het voorbeeld van zijn kameraad te volgen.

Bijna een half uur duurde de beschieting van het hotel; toen weerklonk opnieuw een trompetsignaal en Willy Looks, die nu naar het raam durfde gaan, en door de half-gesloten houten jaloeziën op straat keek, zag de Portugeesche koloniale soldaten, die met het vaandel voorop, afmarcheerden. Zij verkeerden ongetwijfeld in de meening, dat de vijand gesneuveld was.

Nu ging ook hij liggen, en wanneer de soldaten nu een aanval hadden gedaan, hadden zij het tweetal in dien diepsten slaap kunnen verrassen.

Zij sliepen zoo vast, dat zelfs geen kanongebulder hen had kunnen wekken.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het blanke opperhoofd der Somali's.

Omstreeks denzelfden tijd, dat Willy Looks en Peter Düschen in diepen slaap lagen, kwamen de leden der Europeesche kolonie samen op een feest bij den Engelschen consul.

Zij beschouwden allen het geval van de belegering der beide matrozen als een kolossale grap, die hun een aangename afwisseling was in het eentonige leven in Afrika.

De Engelsche consul zelf hield aan tafel een geestige speech, en deed ten slotte het voorstel om, wanneer de Portugeesche neger-soldaten de beide matrozen niet mochten overweldigen, de Europeanen een stormloop te doen ondernemen op het hotel.

„Dat is nog weer eens wat anders, heeren,” zei hij tot zijn gasten, „dan een jacht op nijlpaarden en olifanten. Die kerels zijn dapper en verdedigen zich. Me dunkt dat het een ongekend genot voor ons zal zijn, om die twee als een paar antilopen neer te vellen.”

De Engelschen betuigden hun bijval door een luid „Hoera” en een van hen riep:

„Vervloekt! Ik verlang er reeds lang naar, om die ellendige Duitschers, want dat zijn zij ongetwijfeld, een flinken Engelschen kogel door de huid te jagen.

Men moest al dat geveupel als ongedierte uitroeien!”

Met een luid bravo beloonden de aanwezigen deze woorden.

Daarop riep een andere Engelsche gentleman:

„Het is toch erg jammer, dat het dien Duitschers gelukt is, eindelijk rust te krijgen in hun koloniën. Ik geloof, dat het komt, omdat de negers geen geweren meer hebben.

„Is nog niet weer eens een van die kleine Europeesche staten failliet, zoodat hij zijn geweren moet verkoopen, dan kon men den Duitschers weer eens een beetje werk in Afrika bezorgen.

Ik zou het een genot vinden, den Hottentotten gratis eenige duizenden geweren benevens munitie te verschaffen, opdat zij een paar honderd Deutsche soldaten neer kunnen schieten.

„Ik geloof, dat dat de meest practische Engelsche filosofie is, en wijzelf wagen er ons leven niet bij.”

„Yes, Sir,” riep een andere gast, „wij zijn kooplui en doen zooals de Hollanders. Wij laten anderen de kastanjes uit het vuur halen.”

Op dit oogenblik trad de Portugeesche consul binnen en, nadat hij met een luid „Hallo” was begroet, vroeg zijn collega, de Engelsche consul, hem:

„Hoe gaat het met de hotelvesting, hebben ze het tweetal al.”

„Helaas, neen!” antwoordde deze. „De honden hebben zich zóó goed verschanst, dat ze niet te pakken zijn.”

„Laat dat hotel dan toch bestormen,” riep een Engelschman.

„Bah,” riep een ander, „daar hebben de Portugeesche neger-soldaten geen moed toe. Dat zaakje zullen wij morgen moeten oppakken.”

Opnieuw gingen de gasten aan tafel zitten, waar hun door zwarten champagne uit het ijs werd opgediend.

Opeens kwam de Arabier Mouharrem Bey zich bij het gezelschap voegen.

Zijn gelaat stond heel boos, toen hij den Engelschen consul naderde en tot hem zei:

„Ik moet u even dringend spreken.”

De Engelschen keken den Arabier tamelijk misnoegd aan. Ze stonden er erg op, dat geen kleurling in hun gezelschap kwam.

Mr. Harrison, de Engelsche consul, stond op en begaf zich met Mouharrem Bey naar zijn werkkamer.

„Wat is er?” vroeg hij daar, terwijl de Arabier angstig naar de deur liep en zich, voordat hij sprak, overtuigde, dat er geen luistervinken in de buurt waren:

„Ik heb slechte tijdingen gekregen, Mr. Harrison,” zei de man. „Ik ontving juist een telegram van mijn handelsvriend uit de Duitse kolonie, dat de vracht totnutoe niet is gearriveerd.”

„Niet aangekomen?” herhaalde de Engelsche consul met een verbaasd gelaat.

„No, Sir,” antwoordde de Arabier, „en de duivel mag weten, wat er gebeurd is.”

„Maar er is toch heelemaal geen storm of onweer geweest,” zei de consul.

„Voor zoover ik weet, niet,” zei de Arabier.

„Maar hoe is dat dan toch mogelijk?” vroeg de consul zenuwachtig. „Oponthoud is buitengesloten, het schip moet toch al op zijn bestemming zijn.”

„Hier is het telegram, consul, lees maar, het schip is niet aangekomen.”

De hand van den Engelschman trilde, toen hij het telegram las.

Hij gaf het daarna terug en vroeg:

„Wat denkt gij er van?”

„Ik vrees, dat het een of ander Duitsch of Fransch, zoo niet Engelsch oorlogsschip vaartuig en lading in beslag heeft genomen.”

„Dat is onmogelijk, Sir,” riep de Engelsche consul uit, „door de bemanning van het schip met een Duitschen stuurman en matrozen, is het door den fijnsten speurneus niet te vangen. Dat was de beste truc, die ik kon beden-

ken, om de neger-geweren beslist in de Duitse kolonie binnen te smokkelen.”

De Arabier haalde de schouders op en vervolgde:

„Buitendien, Sir, de Duitse kustbooten houden een zeer scherp toezicht op alle Afrikaansche schepen. Zij zijn erg bang, dat er geweren en munitie in handen van de inboorlingen zullen vallen.

„Ik beschouw het schip als verloren. Misschien is er ook verraad in het spel.”

De Engelsche consul werd nog zenuwachtiger.

„Hoe meent ge dat?” vroeg hij.

„Wel, Sir,” antwoordde de Arabier en begon zenuwachtig een sigaret te draaien. „Dat is niet zoo heel onmogelijk. Misschien heeft de Duitse stuurman gezien, wat voor vracht hij aan boord had en vermoed, tot welk doel de geweren zouden moeten dienen.

„De duivel mag weten, of hij niet met het schip een Duitse havenplaats binnengelopen is.”

Een luid „Vervloekt!” ontsnapte den consul.

Hij balde de vuisten en stiet een kreet van woede uit.

Daar werd opeens de deur geopend; een bediende verscheen en zei:

„Hier is iemand, die wenscht Mouharrem Bey te spreken, het is een dringende boodschap.”

De consul gaf een wenk met de hand en zei:

„Breng den man hier.”

Een oogenblik later trad Hurbey, de vertrouweling van den Arabier, binnen, die de karavanen voor hem naar Soedan leidde, en bleef onderdanig bij de deur staan.

„Wat is er voor nieuws?” vroeg Mouharrem Bey, „ben je vannacht met je karavaan teruggekeerd?”

De Arabier wierp zich op den grond en riep:

„Heer, mijn leven behoort u toe, de karavanen, die ik voor u uit Centraal-Afrika naar de kust zou brengen, zijn door de Somali's aangevallen en vernietigd. Al uw bedienden, dragers en soldaten zijn doodgeschoten, de slaven, het ivoor, goud en rubber zijn in handen van een vijandelijk stam gevallen.”

Mouharrem Bey stiet een verschrikkelijke Arabische vloek uit, en het scheen wel, alsof hij zich met een dolk, dien hij in den gordel droeg, op den overbrenger der jobstijding wilde werpen om hem te doorsteken.

Zonder de tusschenkomst van den Engelschen consul zou dit ook zeker zijn gebeurd.

Nu echter kalmeerde de Arabier en zei:

„Allah had je dadelijk moeten laten sterven, opdat ik niet gehoord had, wat er gebeurd was.

„Ik ben een geruïneerd man.”

De Arabier stond van den grond op, kruiste de armen op de borst en zei:

„Heer, wij hebben twee dagen gevochten. Wij hebben gestreden als leeuwen, want wij hadden meer dan duizend slaven bij ons en wisten, welk een rijkdom wij voor u moesten verdedigen. Doch Heer, de Somali's, die we anders gemakkelijk hadden overmeesterd, hadden uitstekende geweren en waren beter gewapend dan Europeesche soldaten.

„Ook hun gevechtstactiek was een ander. Een blanke aanvoerder en blanke onder-aanvoerders deelden de bevelen uit.

„Toen ik zag, dat alle tegenstand nutteloos was, klom ik op een rijkameel en vluchtte.”

„Een blanke aanvoerder?” vroeg de Engelsche consul verbaasd.

„Yes, Sir,” antwoordde Hurbey, de Arabische karavaanleider. „Onze heerschappij aan de kust loopt ten einde, de Somali's zullen de leiding overnemen.”

De Engelsche consul balde de vuisten. De Somali's waren van oudsher vijanden der Engelschen geweest en slechts tengevolge van hun slechte bewapening in toom gehouden.

De bewapening van dezen stam met geweren beduidde voor Engeland een groot gevaar.

„Ga nu naar huis,” zei hij tot den Arabier, „want ik moet vannacht nog rapport uitbrengen over het voorval aan mijn regeering.”

Toen Mouharrem Bey aanstalten maakte om te vertrekken, zei hij, bij de deur staan blijvend:

„Mr. Harrison, ik vermoed, dat de Somali's mijn manschappen met mijn eigen geweren beschoten hebben.”

„Onzin,” riep de consul uit, „hoe zou dat mogelijk zijn?”

„Allah is groot!” antwoordde de Arabier, „en zoals hij het voorbeschikt, moet het geschieden. Mij blijft, na het verlies van mijne karavanen en de geweren, die ik van u kocht, niets anders over, dan als bedelaar naar Zanzibar terug te keeren, om mij naar den wil van Allah te voegen.”

Als een gebroken man verliet hij de kamer.

Toen hij tusschen de gasten doorliep, begon het te schemeren. Hij zag hoe de blanken zich door hun bedienden geweren lieten brengen en zich als voor een leeuwenjacht uitrustten.

„Hallo, Mouharrem Bey,” riep een Engelschman, „wil je de jacht op de blanke bandieten niet mee maken? Wij kunnen een dapper man, zooals jij bent, goed gebruiken.”

Mouharrem Bey dacht even na en stemde toe.

Een vreeselijke woede en zucht naar wraak op de beide matrozen greep hem aan; hoogst waarschijnlijk behoorden zij tot de verraders, die hem van zijn eigendommen hadden beroofd.

De zon kwam reeds op, toen Peter Düschen en Willy ontwaakten.

De eerste versterkte zich door een flinke teug uit een flesch whiskey en zei:

„Wanneer ze vandaag weer mochten schieten, dan zullen ze eens zien, dat wij Pommer-schen ook kunnen schieten. De duivel hale al die negers.”

Als antwoord hierop klonken buiten verscheiden salvo's, en de kogels vlogen door de ruiten van de kamer.

Peter Düschen nam een revolver en ging naar het raam.

„Spaar de negers,” riep Willy Looks, „schiet niet, voordat ze in de kamer komen.”

Toen hoorden zij, dat er een ladder tegen het raam werd gezet.

Peter Düschen sloop als een jager naar het raamkozijn en wachtte.

In het volgend oogenblik dook het bruine hoofd van den Arabier Mouharrem Bey op, tusschen de tanden een dolkmes geklemd en een revolver in de hand houdend.

Met een blik van haat keek hij Peter Düschen in de oogen.

Toen richtte de matroos met Pommersche kalmte zijn revolver, ook de Arabier wilde zijn wapen afschieten, doch reeds weerklonken eenige schoten, men hoorde een dofse slag en kreten van buiten.

Mouharrem Bey lag dood voor het hotel op straat.

Peter Düschen echter wendde zich tot Willy Looks en zei:

„Geef mij de whiskeyflesch eens aan, na zoo'n arbeid krijgt men dorst.”

Willy Looks bracht ze hem en zei:

„Die kerel zag er uit als een echte menscheneter.”

„Hij zal geen menschen meer opeten!” zei Peter.

„Wat gebeurt er nu?” vroeg Looks.

Beiden luisterden aandachtig, daar zij niets konden zien. Het dof geluid van paukslagen, benevens de schelle klank van antilopenhoorns buiten, waarop af en toe een knetterend salvo volgde, was duidelijk hoorbaar.

„Ik moet zien,” zei Peter Düschen, „wat er nu te doen is. Wat een afschuwelijke geluiden.”

„Ga niet naar het raam,” vermaande Willy Looks, „je kunt getroffen worden.”

„Stel je gerust, Willy!” zei zijn vriend en nam een nieuwen slok uit de whiskeyflesch. „Ik zeg je, je mag me voor een slechten kerel houden, maar in één opzicht ben ik je, geloof ik, de baas — ik ben niet bang voor den dood — want de goede God zal wel weten, zooals de geestelijke mij heeft geleerd, wanneer ik moet sterven, en daar valt niets tegen te doen.”

Hij ging naar het raam en keek naar buiten.

„Kom eens gauw hier en kijk eens wat daar aankomt!” riep hij uit.

Willy Looks ging naar hem toe en keek op

de straat, die ze heel ver, tot aan de vlakke, waar het oerwoud begon, konden overzien.

Een zeldzaam schouwspel vertoonde zich aan hun oogen.

Uit het oerwoud kronkelde zich als een zwarte reuzenslang een lange karavaan, boven wier hoofden groote groen-zijden banieren wapperden, terwijl voorop een muziek-korps op oorlogstrommen en antilopenhoorns een oorverdoovend leven maakte.

Daarachter marcheerden in Europeesch marschtempo in lange rijen en colonnes in eenzelfde kleederdracht, negers met blinkende geweren op de schouders.

Daarna volgden rijkameelen, waarop blijkbaar Europeanen zaten.

Opeens stiet Peter Düschen een kreet uit.

Met zijn zeemansoogen had hij op een der kameelen Hans Damp ontdekt.

„Kerel,” riep hij, en klopte Willy Looks op den schouder, „Hans Damp komt, en ik geloof, dat hij koning van Afrika is geworden. Kijk maar eens, hij zit op het derde kameel. Geef me gauw een nieuwe flesch. Die begroeting moet gevierd worden.”

Vol verbazing, half verschrikt, keken de Europeanen naar de sterke Somalicolonnes, die, volkomen militair afgericht, Beira binnenmarcheerden.

De Portugeesche soldaten, een laffe, verlopen bende, dachten, dat de Somali's Beira wilden overweldigen en vluchtten schreeuwend weg.

Ook de Europeanen werden bleek en grepen naar hunne wapens.

De Engelsche consul daarentegen zei:

„Het is onzin ons tegen deze duizenden krijgslieden die Europeesch bewapend zijn te verzetten; laten we probeeren het mondeling eens te worden.”

Spoedig hield de aanvoerder der Somali's halt voor het Engelsche consulaat, terwijl de colonnes der Somali's op de straat stonden.

Scherp en duidelijk klonken de commando's hunner zwarte aanvoerders:

„Zet af geweer: Op de plaats rust!”

De vaandeldragers hadden zich met de muziek om den aanvoerder geschaard, die nu van zijn kameel steeg.

De Engelschen zagen nu, dat het een blanke was.

Inderdaad, het was John Raffles, die lachend naar den Engelschen consul liep en tot hem zei:

„Good morning, sir, ik ben zoo vrij twee goede vrienden van mij, die hier in het hotel verblijf houden, af te halen, en heb tevens het genoegen, u mijne Roemeensch-Arabische Negergeweren te laten zien.

De half bankroete Balkanstaat had de geweren nog niet moeten weggeven, want ze zijn zeer goed. Doch waarschijnlijk hadden hogere ambtenaren geld nodig.”

De Engelsche consul glimlachte verlegen. Hij wist niet goed wat hij zou antwoorden en stamelde:

„Hoe zijt gij aan die geweren gekomen?”

„Dat zal mijn visitekaartje u vertellen,” antwoordde Raffles en overhandigde hem met de kalmte van een gentleman, het fijne blaadje ivoorcarton.

Het gelaat van den consul werd doodsbleek, toen hij las:

John Raffles.”

Daar stond nu de lang gezochte avonturier voor hem en glimlachte, terwijl hij een sigaret aanstak en zei:

„Ik hoop, beste consul, dat gij een glas champagne voor me hebt, wat ik zoo lang moest ontberen, dan zal ik u niet verder lastig vallen.”

En terwijl Hans Damp zijne vrienden uit het hotel verlost, liet de Engelsche consul met een zoetzuur lachje Raffles champagne opdienen.

De Groote Onbekende nam zijn glas op en zei:

„Men kan met Neger-geweren goede zaken doen, als men ze maar in goede handen brengt. Op uw welzijn, meneer de consul.”

John Raffles besteedde zijn kameel, een commando weerklonk, en de stoet zette zich weer in beweging om Raffles naar Zanzibar te brengen.

Op straat vonden de Engelschen den dooden Arabier Mouharrem Bey, en toen ze hem nader bekeken, zagen ze op zijn borst eenige papieren vastgehecht. Het waren de vrachtbrieven van de kisten met geweren en ammunitie.

Onderaan stond als quitantie:

„Zonder kosten vervoerd

JOHN RAFFLES”.

De volgende aflevering (Nr. 84) zal bevatten:

De parellen van Lady Melville.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brenkt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:
Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German,
[Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,

Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister,
genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch
enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie

(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**

Singel 236 — Amsterdam.